

ΠΡΩΤΟ F I R S T S H O T ΠΛΑΝΟ

ΟΛΥΜΠΙΟΝ
cinemas

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2000 • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 72

Δόξα τω Θεώ, είμαι πάντα άθεος:

Η περίφημη αυτή φράση του Μπουνιουέλ, επί τούτου προκλητική και αντιφατική, συμπυκνώνει ίσως την ουσία του έργου του και υπογραμμίζει τις μεγάλες αντιφάσεις που χαρακτηρίζουν ένα μεγάλο δημιουργό. Τον μεγάλο σουρεαλιστή του κινηματογράφου, που χωρίς μια βαθιά αίσθηση του χιούμορ, που εκφράζεται στο έργο του ως τέχνη της αμφισημίας, παραμένει πάντα ακατανόητος. Αυτός, που στα 28 του σκεφτόταν να αυτοκτονήσει, γιατί η ομάδα των σουρεαλιστών στο Παρίσι τον είχε "εγκαλέσει σε απολογία" επειδή η ταινία του *Ανδalousιανός σκύλος* είχε αρέσει στους μπουρζουάδες. Αυτός, που δύο χρόνια αργότερα, μετά το σκάνδαλο της ταινίας του *Χρυσή εποχή*, κυκλοφορούσε με ρεβόλβερ για να μην τον δολοφονήσουν φασιστικές παρακρατικές οργανώσεις και για τον ίδιο λόγο η M.G.M. του πρότεινε συμβόλαιο για το Χόλιγουντ. Αυτός ο δηλωμένος άθεος, που ασχολήθηκε, όσο κανένας άλλος, στις ταινίες του με τους κληρικούς και τον Θεό, και που η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, κάποια χρόνια μετά την καταδίκη του ως βλάσφημου για την ταινία του *Βιριδιάννα* (1961), τον αναγνώρισε επίσημα "ως

μεγαλοφυή τραγουδιστή της απελπισίας". Αυτός ο "τεμπέλης", όπως χαρακτήριζε ο ίδιος τον εαυτό του, που άρχισε να ασχολείται επαγγελματικά με τον κινηματογράφο στα 46 του χρόνια στο Μεξικό κι έκτοτε, μέχρι το 1977, σκηνοθετούσε κατά μέσο όρο μία ταινία το χρόνο. Αυτός ο αναρχικός, που διδάχθηκε να διεκδικεί τους τρόπους της εκφραστικής του ελευθερίας χωρίς ποτέ να παραβιάζει τους όρους και το κόστος της εκάστοτε παραγωγής, γυρίζοντας ακόμη και ανούσιες ταινίες κατά παραγγελία. Αυτός ο ριζοσπάστης κινηματογραφιστής, που απεχθανόταν την κινηματογραφική εκζήτηση, τα εφφέ, τους συμβολισμούς, την καλλιγραφία και τις περίπλοκες τεχνικές. Αυτός ο "μεγάλος ηθικός της οθόνης" (Άδωνις Κύρου), ο "απόλυτα συνεπής με το έργο του" (Λουί Μαλ), που αρνήθηκε να κάνει τέχνη αλλά μόνο ταινίες, ταινίες που ο ίδιος ποτέ του δεν πήρε τόσο στα σοβαρά όσο αυτοί που τον επέκριναν ή τον επαίνεσαν. Ταινίες που αξίζουν για αυτό που δείχνουν και αποκαλύπτουν, κι όμως πολλές φορές κινδύνεψαν να θαφτούν κάτω από όγκους σχολαστικών ερμηνειών, θεολογικού ή άλλου τύπου. Ας δοξάσουμε τον Θεό που δεν τα κατάφεραν, αφού ο Μπουνιουέλ υπήρξε πάντα ένας άθεος δημιουργός.

Σωτήρης Ζήκος

Luis Buñuel

“...Η νύχτα που μας τυλίζει είναι μια νύχτα ονειρεμένη, όπου η σκούπα έχει σαρώσει όλα τα ίχνη του Πικάσο, του Νταλί, του Μπουνιουέλ, του Φελίνι, μια νύχτα όπου οι καλλιτέχνες, στρατάρχες της φαντασίας, κυνηγοί σπινθήρων, αναγνωρίζονται μόνο από δύο κωφάλαλους αλητόβιους, επτά λιβελούλες και μια θηλυκή κατσαρίδα σε επιθανάτια αγωνία.

Μιλαν Κούντερα

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ

3 Το Φεστιβάλ Βενετίας πέρα από τους αστέρες και προαναγγελία του προγράμματος του 41ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

4,5,8-11 Todo Buñuel: Πετροσπεκτίβα στο σύνολο του έργου του μεγάλου σουρεαλιστή σκηνοθέτη, από τις 29 Σεπτεμβρίου έως και τις 12 Οκτωβρίου στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ

6 Χορεύοντας στο σκοτάδι του Λαρς Φον Τρίερ στις ταινίες πρώτης προβολής και οι παιδικές προβολές του ΣΙΝΕΑΚ τα πρωινά της Κυριακής στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ

7 Συμφωνίες και ασυμφωνίες του Γούντι Άλεν, Πίσω πόρτα του Γιώργου Τσεμπερόπουλου και π του Ντάρρεν Αρονόφски στις ταινίες πρώτης προβολής στις αίθουσες του ΟΛΥΜΠΙΟΝ

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΤΙΜΕΣ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

ΟΛΥΜΠΙΟΝ Ι

2.000 δρχ. - Για τα μέλη: 1.500 δρχ.

ΟΛΥΜΠΙΟΝ ΙΙ-ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ

Αφιερώματα: 1.500 δρχ. - Για τα μέλη: 1.000 δρχ.
Α' Προβολής: 2.000 δρχ. - Για τα μέλη: 1.500 δρχ.

Μόνο για το ΟΛΥΜΠΙΟΝ Ι υπάρχει ειδική είσοδος για άτομα με ειδικές ανάγκες και ειδική τιμή εισιτηρίου **1.000 δρχ.**

.....

Για πληροφορίες σχετικά με το πρόγραμμα του ΟΛΥΜΠΙΟΝ και επιβεβαίωση της ημέρας και ώρας προβολής των ταινιών, τηλεφωνήστε στο **278.337**

.....

Οι κάτοχοι Κάρτας Μέλους που δε λαμβάνουν το ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ στο σπίτι τους, παρακαλούνται να επικοινωνήσουν στο **242.949** για επιβεβαίωση της διεύθυνσής τους.

Το Φεστιβάλ στο Internet!
www.filmfestival.gr

Το κινηματοθέατρο ΟΛΥΜΠΙΟΝ Ι έχει συνολικά 698 θέσεις, από τις οποίες 482 βρίσκονται στην πλατεία, 139 στα θεωρεία και 77 στον εξώστη.

Η αίθουσα διατίθεται για κινηματογραφικές προβολές, για θεατρικές και μουσικές παραστάσεις, για συνέδρια, παρουσιάσεις, ομιλίες, εκδηλώσεις.

Διαθέτει οθόνη 9.40x4.80μ. και σκηνή 10.5x2.5μ.

Επίσης, 4 μεταφραστικές καμπίνες με προδιαγραφές Ε.Ε., με ασύρματους δέκτες.

Εξοπλισμός

- 2 Μηχανές προβολής ταινιών 16/35mm με συστήματα αναπαραγωγής ήχου Dolby SR-DTS
- Μηχανή προβολής video (Barco) σε σύνδεση με συστήματα VHS και BETA, ηλεκτρονικό υπολογιστή, Internet, βιντεοκάμερα
- Σύστημα ενισχυμένου ήχου, σύστημα εγγραφής και αναπαραγωγής ήχου
- Μικροφωνική εγκατάσταση με ενσύρματα μικρόφωνα υψηλής ποιότητας
- Συνεδριακό σύστημα με 5 μικρόφωνα στη σκηνή και 51 στις πρώτες θέσεις της πλατείας
- Σύστημα ταυτόχρονης μετάφρασης μέχρι και 6 γλώσσες, με 700 ασύρματους δέκτες και ακουστικά
- Σύστημα ενδοσυνεννόησης με όλους τους χώρους του κτιρίου
- Δυνατότητα δορυφορικής σύνδεσης
- Θεατρικός φωτισμός

Το φουαγιέ, που βρίσκεται δίπλα στο θεωρείο του ΟΛΥΜΠΙΟΝ Ι, μπορεί να φιλοξενήσει γύρω στα 150 άτομα. Οι γύρω χώροι, μπορούν να χρησιμοποιηθούν για δεξιώσεις, παρουσιάσεις, στήσιμο περιπτέρων.

Το κινηματοθέατρο ΟΛΥΜΠΙΟΝ ΙΙ-ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ έχει 200 θέσεις. Η αίθουσα διατίθεται για κινηματογραφικές προβολές, για μικρές θεατρικές και μουσικές παραστάσεις, για συνέδρια, παρουσιάσεις, ομιλίες, εκδηλώσεις.

Διαθέτει οθόνη 5.85x2.60μ. Μπροστά στην οθόνη υπάρχει ένας μικρός χώρος διαστάσεων 1.43x4.50μ.

Εξοπλισμός

- Μηχανή προβολής 16/35mm
 - Μηχανή προβολής 35mm
 - Μηχανή προβολής video (Barco) σε σύνδεση με συστήματα VHS και BETA, ηλεκτρονικό υπολογιστή, Internet, βιντεοκάμερα
 - Σύστημα ενισχυμένου ήχου, σύστημα εγγραφής και αναπαραγωγής ήχου
 - Μικροφωνική εγκατάσταση και μικρόφωνα για 10 άτομα
- Όλες οι αίθουσες του κτιρίου είναι εξοπλισμένες με:
- Μεγαφωνικό σύστημα ανακοινώσεων για όλους τους χώρους
 - Σύστημα σύνδεσης με τηλεοπτικά συνεργεία
 - Σύστημα 20 ασύρματων βομβητών προσωπικού ασφαλείας (Paging)
 - Δυνατότητα παρουσίασης κάθε εκδήλωσης με ταυτόχρονη λήψη και προβολή στην οθόνη του κινηματογράφου.

Οι ώρες παραχώρησης των αιθουσών είναι πρωινές και απογευματινές (εώς τις 17.30) κατά την περίοδο από 1/9 έως 31/5, ενώ από 1/6 έως και 31/8 μπορούν να χρησιμοποιηθούν και το βράδυ.

Colombo

ιταλικά-ισπανικά
πορτογαλικά

πληροφορική
ΕΓΝΑΤΙΑ 128
ΤΗΛ. 240.962
e-mail: info@colombo.edu.gr
www.colombo.edu.gr

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΣ ΤΟΠΙΚΟΣ ΟΙΝΟΣ

Αθήρι

Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΚΑΙ ΞΟΡΟΠΗΜΕΝΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ
ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΠΟΙΚΙΛΙΑΣ ΑΘΗΡΑ ΑΝΤΑΝΑΚΑΛΑΤΑΙ
ΣΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΤΟΠΙΚΟ ΟΙΝΟ ΑΘΗΡΑ
ΤΗΣ ΕΥΑΙΣΤΟΥΣ ΤΣΑΝΤΑΛΗΣ ΛΕΥΚΟΚΡΙΤΙΝΟΣ ΟΙΝΟΣ
ΜΕ ΠΡΑΣΙΝΕΣ ΑΝΤΑΓΓΕΙΕΣ ΔΙΑΚΡΙΝΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ
ΛΕΠΤΗ ΚΑΙ ΦΡΟΥΤΩΔΗ ΕΥΩΔΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΓΙΛΗ,
ΔΡΟΣΕΡΗ ΚΑΙ ΑΡΜΟΝΙΚΗ ΓΕΥΣΗ ΤΟΥ.

Μακεδονικός τοπικός οίνος
Αθήρι
1999

Ευαγρέλλος
σε αμμόβλη ελαφρά
εδαφή καλλιεργούνται
με την μέθοδο της βιοαγρίας
και της αζοτοποίησης
αμφοκαλλιέργειας.

Ευαγρέλλος
Τσιάνταλιν α.ε.

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ-ΟΛΥΜΠΙΟΝ • ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ «ΟΛΥΜΠΙΟΝ»

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΟΥ 72 • ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2000

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ • ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙΟΥΚΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ • ΣΥΝΤΑΞΗ: ΜΑΡΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ, ΘΩΜΑΣ ΛΙΝΑΡΑΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ, ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ • ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΖΑΡΖΩΝΗΣ • ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΥΤΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ: Πλ. Αριστοτέλους 10, 546 23 Θεσσαλονίκη • Τηλ.: (031) 242.949 • e-mail: info@filmfestival.gr

Πέρα από τη λάμψη των αστέρων ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

Τηλεοπτικές κάμερες, φωτορεπόρτερ και υπομονετικοί θαυμαστές είναι παρατεταγμένοι μπροστά στο Palazzo Del Cinema. Σε λίγο, ο σκηνοθέτης και οι ηθοποιοί της ταινίας θα βγουν από το ξενοδοχείο Excelsior, θα διασχίσουν το δρόμο και θα σταθούν μπροστά στη Sala Grande, επίσημη αίθουσα προβολών του Φεστιβάλ της Βενετίας. Εκεί τα φλας θα φωτίσουν τα πρόσωπα των σταρ και το Φεστιβάλ θα αποκτήσει την λαμπερή του όψη. Αυτή η καθημερινή τελετουργία είναι η εικόνα που θα μεταδοθεί σ' όλο τον κόσμο. Μια εικόνα που δανείζεται κάτι από τη λάμψη του Χόλιγουντ, μια εικόνα άξια να μεταδοθεί στις τηλεοπτικές οθόνες, μια εικόνα αντιπροσωπευτική (μαζί φυσικά με σκηνές περιήγησης των σταρ στα κανάλια της Βενετίας). Όμως αυτή η εικόνα είναι μια εικόνα απατηλή: δεν απεικονίζει το Φεστιβάλ, δεν καταγράφει την ουσία του.

Για το Φεστιβάλ της Βενετίας, αυτός ο λαμπερός κόσμος φαίνεται ότι είναι το αναγκαίο κακό— ένας έντιμος συμβιβασμός με τη βιομηχανία του θεάματος. Πίσω από την λάμψη των σταρ υπάρχει πάντα ένας άλλος κινηματογράφος, ένας κινηματογράφος πολύ πιο ουσιαστικός από το σινεμά των ειδικών εφέ, το σινεμά της βίας— ένας κινηματογράφος πολύ πιο προσωπικός από τις απρόσωπες (και πολυπρόσωπες) χολιγουντιανές παραγωγές.

Για το θεατή που είναι διατεθειμένος να αγνοήσει την εκθαμβωτική (και εντέλει παραπλανητική) αυτή λάμψη, το φεστιβάλ προσφέρει αναμφίβολα συγκινήσεις. Εδώ έχουμε μια Mostra, μια έκθεση της κατάσταση του κινηματογράφου, σήμερα. Και ως κάθε έκθεση οφείλει, οι αντιθέσεις και οι συγκρούσεις να καταγράφονται με ακρίβεια: αυτές όμως δεν είναι παρά πολλαπλές εκδοχές της πραγματικότητας.

Παράλληλα, αυτές οι ταινίες συνιστούν απαντήσεις στις εικόνες των Multiplex: η ευρηματικότητα και η άρνηση της τυποποίησης βρίσκονται στον πυρήνα τους. Στοιχειοθετούν όμως ταυτόχρονα και ένα κινηματογραφικό κείμενο, το οποίο διεκδικεί κάτι που η αλήθεια της δημοσιότητας και ο εκκωφαντικός θόρυβος των ειδικών εφέ, έχουν επικαλύψει: εδώ ο κινηματογράφος είναι λιγότερο ένα θέαμα και περισσότερο ένα ευαίσθητο βλέμμα, που καταγράφει τις αθέατες όψεις του κοινωνικού πεδίου, που χαρτογραφεί τα δύσβατα εδάφη μιας προσωπικής αλήθειας. Αυτός ο κινηματογράφος προτείνει μια άλλη οπτική για τα πράγματα...

Οι ταινίες: Απαντήσεις και Προτάσεις

Μια ομάδα λοιπόν ταινιών μοιάζουν να συνδιαλέγονται με τις κυρίαρχες τάσεις στο χώρο του Χόλιγουντ. Ανέναντι στις εκδοχές μιας χολιγουντιανής κωμωδίας, που απευθύνεται σ' ένα προεφηβικό κοινό, θα βρούμε την επιστροφή ενός δημιουργού στο μακρινό κωμικό παρελθόν του (Woody Allen, *Small Time Crooks*). Για τη μυθολογία των σταρ, υπάρχει το σαρκαστικό και ειρωνικό σχόλιο ενός δημιουργού (Robert Altman, *Dr. T And The Women*). Στις βίαιες εικόνες, που κατακλύζουν το οπτικοακουστικό πεδίο, αντιπαρατίθενται εικόνες μίας προσωπικής μυθολογίας, η οποία είτε απλώς αλλάζει περιβάλλον και ρυθμούς (Takeshi Kitano, *Brother*),

είτε επιδεικνύει μια ευπρόσδεκτη παιγνιώδη διάθεση (Tsui Hark, *Time And Tide*)— πολύ συχνά δε αυτή η βία δεν είναι παρά η αφετηρία για ένα ταξίδι στην κόλαση της πραγματικότητας (Barbet Schroeder, *La Vierge Des Tueurs*) ή δεν είναι παρά η άλλη όψη του έρωτα (Ki-Duk Kim, *Seom/The Isle*). Τον πλούτο των ταινιών εποχής μοιάζουν να αμφισβητούν τα μικρά μεγέθη και ο κοινωνικός (και πάντα επίκαιρος) στοχασμός (Stephen Frears, *Liam*). Στην επικυριαρχία των ειδικών εφέ, η απάντηση δίνεται μ' ένα τρόπο ιδιαίτερο στην μορφή: όπου η πλήρης αποδοχή ενός εικονικού κόσμου μπορεί να γίνει η αφορμή για μια απλή ερωτική ιστορία (*Thomas Est Amoureux*, Pierre Paul Renders). Και τέλος την απάντηση στα σύγχρονα χολιγουντιανά παραμύθια, θα τη βρούμε είτε με την καταφυγή στην κεντροευρωπαϊκή παράδοση του είδους (Jan Svankmajer, *Otesanek*), είτε με τη δημιουργική αφομοίωση και προσαρμογής των αρχέτυπων στη σημερινή εποχή (Tom Tykwer, *Der Krieger Und Die Kaiserin*).

Ευαίσθητες καταγραφές των αθέατων πλευρών μιας κοινωνικής πραγματικότητας που συνεχώς αλλάζει, είναι οι ταινίες από την Ανατολή (Jia Zhangke, *Platform* και *Fruit Chan*, Liulian Piao Piao, *Durian Durian*). Εδώ πολλές φορές οι συγκρούσεις στο κοινωνικό πεδίο αποκτούν μία διάσταση που ξεπερνά τόπους και πολιτισμούς (Jafar Panahi, *Dayereh/The Circle* και Marziyeh Meshkini, *The Day I Became A Woman*). Αυτές οι ταινίες περιγράφουν καταστάσεις κοινωνικού αποκλεισμού με τόνους χαμηλούς και φωνές ελκρινείς: το ανθρώπινο πρόσωπο καταλαμβάνει όλη την εικόνα και αιχμαλωτίζει το βλέμμα (Paul Pawlikowski, *The Last Resort* και Philippe Faucon, *Samia*). Σε μια άλλη ομάδα ταινιών, των οποίων ο λόγος δεν είναι ευρείας αποδοχής, μπορούμε να βρούμε φωνές ιδιαίτερες, λόγους άκρως προσωπικούς (Alexander Sokurov, *Dolce*). Εδώ ο κινηματογράφος μοιάζει να γίνεται ο χώρος, όπου μια ε-

σωτερική—και εντέλει ποιητική—πραγματικότητα, εγκαθίσταται (Sharunas Bartas, *Freedom*). Ή μια μέθοδος όπου οι απεικονίσεις του ιστορικού παρελθόντος, μετατρέπονται σε γοητευτικά ταξίδια στα εδάφη μιας προσωπικής μυθολογίας (Manoel De Oliveira, *Palavra E Utopia*).

Είτε εναλλακτικές εκδοχές του κυρίαρχου κινηματογράφου, είτε ευαίσθητες καταγραφές του κοινωνικού πεδίου, είτε τέλος μοναχικές περιπλανήσεις σε τόπους άγνωστους, οι ταινίες του Φεστιβάλ Βενετίας αποζημιώνουν το θεατή για την προσοχή του.

Προσεχώς στις κινηματογραφικές οθόνες (του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης)...

Δημήτρης Μπάμπας

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ ΤΟΥ 41ου ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΟΛΥΜΠΙΟΝ Ι, ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ, ΠΡΟΒΛΗΤΑ Α (ΑΠΟΘΗΚΕΣ Α, Β, Γ, Δ & 1) • 10-19 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2000

- Διεθνές Διαγωνιστικό Πρόγραμμα με 20 ταινίες.
- Φεστιβάλ Ελληνικού Κινηματογράφου με 20 ταινίες.
- Αφιέρωμα στο σύνολο των ταινιών του Θόδωρου Αγγελόπουλου, το οποίο συμπληρώνεται με τις ταινίες που γυρίστηκαν για το έργο του. Το αφιέρωμα πλαισιώνουν δύο συναυλίες της Ελένης Καραϊνδρού με μουσικές που έγραψε για τις ταινίες του, διεθνές συμπόσιο για το έργο του, εκθέσεις φωτογραφίας και βιβλίου.
- Ρετροσπεκτίβα στο σύνολο των ταινιών του Πολωνού σκηνοθέτη Γιέρζι Σκολιμόφσκι, που θα είναι και μέλος της κριτικής επιτροπής του Διεθνούς Διαγωνιστικού.
- Αφιέρωμα στο νέο ρώσικο κινηματογράφο με 10 ταινίες.
- Ματιές στα Βαλκάνια με 15 ταινίες.
- 35 ταινίες στο τμήμα των Νέων Οριζόντων, με αφιερώματα στη Γαλλίδα σκηνοθέτιδα Ανιές Βαρντά, στον παραγωγό Πάολο Μπράνκο και στο νέο αυστριακό κινηματογράφο.
- Τιμητική βράβευση του Ντίνου Κατσουρίδη για την 50χρονη προσφορά του στον κινηματογράφο.
- Παράλληλες εκδηλώσεις με εκθέσεις των Γιώργου Ζιάκα, Γιώργου Πάτσα, Μικέ Καραπιπέρη και εκθέσεις φωτογραφίας των Νίκου Παναγιωτόπουλου και Δημήτρη Σοφικίτη.

Η Αρχιτεκτονική Έκθεση με τίτλο "Στον Χρόνο του Χώρου" που διοργανώθηκε στο πλαίσιο του αφιερώματος **Megacities: από την πραγματική στη φανταστική πόλη**, τον περασμένο Μάιο, λειτουργεί στους χώρους του Ολύμπιον όλο τον Οκτώβριο. Πρόκειται για αρχιτεκτονικές λύσεις φοιτητών που εκπονήθηκαν στο τμήμα της Αρχιτεκτονικής Σχολής του ΑΠΘ. Φοιτητικές εργασίες που δίνουν έμφαση στην τομή και τη σύνδεση ως συνθετικούς χειρισμούς, που διευρύνουν τις έννοιες του βλέμματος και της κίνησης, που εισάγουν την έννοια του χρόνου, που οραματίζονται ουτοπικές χωρικές. Τα προπλάσματα, με τη σειρά τους λειτουργούν ως δομικό υλικό μιας αρχιτεκτονικής πράξης, παράγοντας μια νέα χωρική εμπειρία. Μια πορεία. Μια αφήγηση ίσως...

Todo BUÑUEL

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΒΟΛΩΝ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 29 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

17.00	Τριστάνα (1970) Tristana	99'
19.00	Σουσάνα, η διεφθαρμένη (1950) (ελ.τ.: Κυλισμένη στο βούρκο) Susana, demonio y carne	82'
21.00	«Αναμνήσεις από τον πατέρα μου» Ομιλία του σκηνοθέτη Juan Luis Buñuel	
	Ο εξολοθρευτής άγγελος (1962) El angel exterminador	95'

ΣΑΒΒΑΤΟ 30 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

17.00	Το σκοτεινό αντικείμενο του πόθου (1977) Cet obscur objet du désir	105'
19.00	Ανέβασμα στον ουρανό (1951) La subida al cielo	85'
21.00	Λος Ολβιδάδος (1950) (ελ.τ.: Ξεχασμένοι από την κοινωνία) Los olvidados	90'
23.00	Το κορίτσι (1960) (ελ.τ.: Μετά το βιασμό) The Young One / La joven	95'

ΚΥΡΙΑΚΗ 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

17.00	Η Ωραία της Ημέρας (1966) Belle de Jour	105'
19.00	Το κτήνος (1952) El bruto	83'
21.00	Η εγκληματική ζωή του Αρτσιμπάλντο δε λα Κρους (1955) Ensayo de un crimen	90'
23.00	Γη χωρίς ψωμί (1932) Las Hurdes / Tierra sin pan	30'
	Η Ισπανία στα όπλα (1937) España leal en armas / Espagne 37	40'
	Ο Σίμων της ερήμου (1964) Simon del desierto	42'

ΔΕΥΤΕΡΑ 2 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

17.00	Δον Κιντίν, ο πικραμένος (1935) Don Quintín el amargao	76'
	Σκηνοθεσία: Luis Marquina, Luis Buñuel Εκτέλεση παραγωγής: Luis Buñuel	
19.00	Η κόρη της πλάνης (1951) La hija del engaño	70'
21.00	Ο Γαλαξίας (1969) La voie lactée	101'
23.00	Βιριδιάννα (1961) Viridiana	90'

ΤΡΙΤΗ 3 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

17.00	Ελ / Ει (1952)	91'
19.00	Γκραν Καζίνο (1946) Gran Casino	85'
21.00	Η κρυφή γοητεία της μπουρζουαζίας (1972) Le charme discret de la bourgeoisie	101'
23.00	Το κλεμένο τραμ (1953) La ilusión viajó en tranvía	82'

ΤΕΤΑΡΤΗ 4 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

17.00	Ναζαρέν (1958) Nazarín	94'
19.00	Ο γλεντζές (1949) El gran calavera	90'
21.00	Το φάντασμα της ελευθερίας (1974) Le fantôme de la liberté	103'
23.00	Αυτό λέγεται αυγή (1955) Cela s'appelle l'aurore	108'

ΠΕΜΠΤΗ 5 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

17.00	Το κορίτσι (1960) (ελ.τ.: Μετά το βιασμό) The Young One / La joven	95'
19.00	Το ποτάμι και ο θάνατος (1954) El río y la muerte	90'
21.00	Το ημερολόγιο μιας καμαριέρας (1963) Le journal d'une femme de chambre	95'
23.00	Ένας Ανδαλουσιανός σκύλος (1928) Un chien Andalou	20'
	Η χρυσή εποχή (1930) L'âge d'or	61'

ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ: ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ • ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ • FONDS BUÑUEL • KUNST- UND AUSSTELLUNGSHALLE DER BUNDESREPUBLIK DEUTSCHLAND IN BONN
ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΤΗΣ ΠΡΕΣΒΕΙΑΣ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, ΤΗΣ ΠΡΕΣΒΕΙΑΣ ΤΟΥ ΜΕΞΙΚΟΥ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΤΟΥ INSTITUTO CERVANTES

Εκατό χρόνια από τη γέννηση του Luis Buñuel, του μεγάλου σουρεαλιστή του κινηματογράφου, το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης παρουσιάζει για πρώτη φορά στην Ελλάδα το σύνολο του έργου του. Η προβολή των ταινιών του σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα, δίνει την ευκαιρία για μια νέα εκκίνηση, και στη χώρα μας, του διαλόγου γύρω από το «αιωνόβιο» αίνιγμα που «ακούει» στο όνομα Luis Buñuel. Η ρετροσπεκτίβα «TODO BUÑUEL» περιλαμβάνει 37 ταινίες του μεγάλου Ισπανού σκηνοθέτη, από τον Ανδαλουσιανό σκύλο μέχρι Το σκοτεινό αντικείμενο του πόθου, το σύνολο της μεξικανικής περιόδου, με πολλές άγνωστες στο ελληνικό κοινό ταινίες, καθώς και αγνοημένες πλευρές της δραστηριότητάς του, όπως το αγωνιστικό ντοκιμαντέρ Η Ισπανία στα όπλα ή τις τέσσερις ισπανικές ταινίες της Filmofono, στις οποίες εμφανίζεται ως παραγωγός αλλά τις έχει συν-σκηνοθετήσει (Δον Κιντίν, ο πικραμένος, Η κόρη του Χουάν Σιμόν, Ποιος μ' αγαπά; και Φρουρέ προσοχή!).

Ο Luis Buñuel Portóles γεννιέται στις 22 Φεβρουαρίου του 1900 στο μικρό χωριό της Αραγωνίας Καλάνδα. Είναι το πρώτο από τα επτά παιδιά μιας ευκατάστατης οικογένειας. Στα οκτώ του χρόνια οι γονείς του τον στέλνουν σ' ένα κολέγιο Ιησουιτών. Η θρησκευτική αγωγή, όπως και η επαφή του αργότερα με το σουρεαλισμό, θα αφήσουν ανεξίτηλα σημάδια στη ζωή του. Οι τυμπανοκρουσίες της Καλάνδα, που άκουγε στην παιδική του ηλικία κάθε Πάσχα, θα τον ακολουθούν παντού. Από νωρίς ενδιαφέρεται για τη μουσική και τη λογοτεχνία και αντιτίθεται στον κληρικαλισμό. Στα 17 του πηγαίνει στη Μαδρίτη για να σπουδάσει αγρονομία, που την εγκαταλείπει για να συνεχίσει με φιλοσοφία και λογοτεχνία. Γνωρίζεται με τον Λόρκα και τον Νταλί και εργάζεται στο εντομολογικό τμήμα του Βοτανολογικού Μουσείου. Ποτέ δεν θα πάψει να θεωρεί τον εαυτό του στις ταινίες που θα κάνει, ως ένα είδος «εντομολόγου» ερευνητή της ανθρώπινης φύσης. Στα 25 του πηγαίνει στο Παρίσι για να ικανοποιήσει τις καλλιτεχνικές του ανησυχίες. Βλέπει την ταινία Ο κουρασμένος θάνατος του Φριτς Λανγκ που του αποκαλύπτει την κρυφή γοητεία του κινηματογράφου και προσπαθεί να μάθει τα μυστικά αυτής της τέχνης ως βοηθός του Ζαν Επιστάιν.

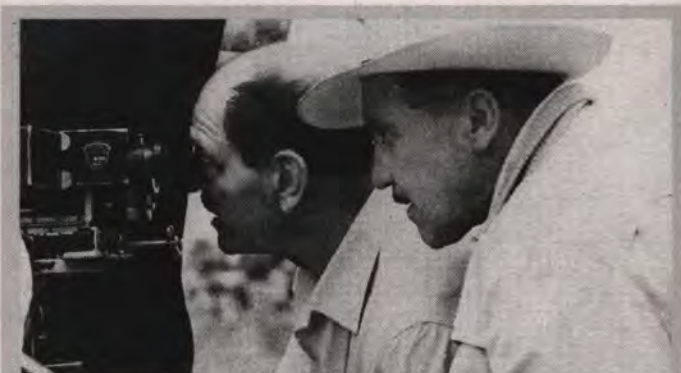
Γυρίζει στα 28 του, με τη συνεργασία του Νταλί στο σενάριο, την ταινία Ανδαλουσιανός σκύλος, για την οποία γίνονται αποδεκτοί και οι δύο από την ομάδα των σουρεαλιστών. Η επιτυχία όμως της ταινίας στο αστικό κοινό, που τη βλέπει στις προβολές του Στούντιο 28, φέρνει τον Buñuel στη θέση του κατηγορούμενου από τον Μητρώον και τον κάνει να σκέφτεται την αυτοκτονία. Ο Buñuel χρεώνεται με τον τίτλο του συμβολιστή για τα ονειρικά και ανορθολογικά στοιχεία της ταινίας, τίτλο που θα προσπαθήσει μετέπειτα μια ολόκληρη ζωή να αποποιηθεί αφαιρώντας προσεχτικά από τις ταινίες του οτιδήποτε θα μπορούσε να θεωρηθεί συμβολικό.

“Προσπαθώ στο γύρισμα να διατηρώ μια νηφάλια και αυτοκριτική συνείδηση. Λέω στον εαυτό μου: αυτό παραείναι αστείο και διακόπτω, αυτό παραείναι αισθηματικό και πάλι διακόπτω. Δεν προσπαθώ ν' αρέσω στο κοινό αλλά δεν παραδίδομαι και στο ναρκισσισμό.”

Στη δεύτερη ταινία του, Χρυσή Εποχή, που τη γυρίζει σε μία κατάσταση μέθης για ανατροπή και γελοιοποίηση, όχι μόνο των κατεστημένων αξιών της μπουρζουαζίας, αλλά και των πιο στοιχειωδών κανόνων αφήγησης, το επιδιωκόμενο σουρεαλιστικό σοκ λειτουργεί με απόλυτη επιτυχία και το σκάνδαλο που προκαλεί η προβολή της ταινίας ανήκει πλέον στους θρύλους του σινεμά. Κάτι ανάλογο θα συμβεί μόνο μία φορά ακόμα, τριάντα χρόνια μετά, με την Βιριδιάννα, που θα “αποδομηθεί” θεολογικά από μια ολόκληρη ομάδα ερευνητών ως βλάση μετά την βράβευσή της με Χρυσό Φοίνικα στις Κάννες, θα απαγορευτεί η προβολή της στην Ισπανία, θα καταδικασθεί από την εκκλησία, προς μεγάλη μάλλον ικανοποίηση του 60χρονου Buñuel, που επέμενε πάντα να διευκρινίζει πως πρόκειται για κωμωδία.

Η τρίτη ταινία του Buñuel, Γη χωρίς ψωμί, είναι ένα ντοκιμαντέρ, γυρισμένο με χρήματα που ένας Ισπανός αναρχικός εργάτης κέρδισε στο λαχείο, για την ισπανική περιοχή Hurdes, που θα σοκάρει με την ωμότητα της πραγματικότητας που καταγράφει και που η δημοκρατική κυβέρνηση της Ισπανίας θα αποκηρύξει ως “προσβλητική” για τη χώρα.

“Καμιά φορά επιτρέπω στον εαυτό μου ένα αστείο, που δεν έχει κανενός είδους συμβολική σημασία και με το οποίο απλώς επιθυμώ να οβήσω τα ίχνη μου. Δεν καταλαβαίνω γιατί μερικοί άνθρωποι επιμένουν ν' αποδίδουν μια λογική εξήγηση σ' αυτό που επινόησα εντελώς αυθαίρετα.”

Μετά από αυτήν ο Buñuel θα κάνει περίπου 15 χρόνια να ξανασκηνοθετήσει ταινία. Μέχρι το 1946 που θα βρεθεί τυχαία στο Μεξικό και θα δεχτεί την πρόταση του Γαλλο-Εβραίου παραγωγού Όσκαρ Danciger, που είχε γνωρίσει κάποτε στο Παρίσι, να σκηνοθετήσει ένα περιπετειώδες μιούζικαλ, το Γκραν Καζίνο. Παρά την εμπορική αποτυχία της ταινίας ο Buñuel εγκαθίσταται στην Πόλη του Μεξικού με την οικογένειά του και ξεκινά μια δεύτερη κινηματογραφική καριέρα σχεδόν από το μηδέν. Γυρίζοντας μία ή δύο ή ακόμα και τρεις ταινίες το χρόνο, μαθαίνει να δουλεύει επαγγελματικά στα πλαίσια μιας οργανωμένης παραγωγής και καταφέρνει να προσθέσει στο ενεργητικό του μέχρι τα 60 του χρόνια άλλες 19 ταινίες. Ανάμεσα σ' αυτές υπάρχουν πολλές κατά παραγγελία αλλά και η αριστουργηματική Λος Ολβιδάδος και οι εξαιρετικές Ελ, Η εγκληματική ζωή του Αρτσιμπάλντο δε λα Κρους και Ναζαρέν.

Το σκάνδαλο της Βιριδιάννας (1961) ανοίγει στον Buñuel το δρόμο για την τρίτη, την πιο ώριμη και πιο ανεξάρτητη, μέσα από διεθνείς συμπαραγωγές, φάση της καριέρας του, που αρχίζει, μετά τον Εξολοθρευτή άγγελο, με Το ημερολόγιο μιας καμαριέρας, όπου ξεκινά και η μόνιμη συνεργασία του με τον παραγωγό Σερζ Ζίμπερμαν και το σεναριογράφο Ζαν-Κλοντ Καριέρ. Ακολουθούν, μαζί με τη βραβευμένη στη Βενετία Σίμων της ερήμου (1965), η Ωραία της Ημέρας (1967), Ο γαλαξίας (1969), η Τριστάνα (1970), η βραβευμένη με Όσκαρ ξενόγλωσσας ταινίας Κρυφή γοητεία της μπουρζουαζίας, το εκπληκτικό Φάντασμα της ελευθερίας (1974), που οι σοβαροφάνεις εστέτ στην πραγματικότητα ποτέ δεν συμπάθησαν και Το Σκοτεινό αντικείμενο του πόθου (1977), η τελευταία του ταινία, στα 77 του χρόνια, πριν αποχωρήσει από την σκηνοθεσία, κάτι που πάντα ονειρεύονταν.

“Είμαι εναντίον της λογοκρισίας, εναντίον της καταπίεσης της ελευθερίας της έκφρασης. Αλλά κάτι το αξιοπερίεργο μου συμβαίνει: αν κάποιος παραγωγός μου δώσει απόλυτη ελευθερία να πραγματοποιήσω ότι μου περάσει από το μυαλό, τότε νιώθω αδειανός και στερεμένος. Χρειάζομαι τοίχους για να τους γκρεμίσω, δυσκολίες για να τις ξεπεράσω.”

Πέθανε στις 29 Ιουλίου του 1983 στην Πόλη του Μεξικού, πλήρης ημερών και ακόμα μέχρι σήμερα αντιφατικός και αμφιλεγόμενος ως προς το έργο του, σαν να είναι ακόμα ζωντανός.

ΡΕΤΡΟΣΠΕΚΤΙΒΑ ΣΤΟ ΣΥΝΟΛΟ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ LUIS BUÑUEL

ΟΛΥΜΠΙΟΝ · 29 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ-12 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2000

ΤΑΙΝΙΕΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ένας Ανδαλουσιανός σκύλος

Un chien Andalou (1928)

Σενάριο: Luis Buñuel, Salvador Dalí. Φωτογραφία: Albert Duverger. Ηθοποιοί: Pierre Batcheff, Simone Mareuil, Luis Buñuel, Salvador Dalí, Jaime Miratvilles. Γαλλία. Διάρκεια: 17 λεπτά. Ασπρόμαυρη.

«Μια φορά κι έναν καιρό», ένας άντρας ακονίζει το ξυράφι του και, καθώς ένα σύννεφο περνά μπροστά από το ολόγιομο φεγγάρι, ο άντρας σκίζει με το ξυράφι το μάτι μιας κοπέλας που μένει απαθής. «Οκτώ χρόνια μετά», ένας ποδηλάτης πέφτει στο δρόμο, κι η κοπέλα που τον βλέπει απ' το παράθυρο του δωματίου της, σπεύδει να τον βοηθήσει. Στο δωμάτιό της, ο ποδηλάτης προσπαθεί να τη βιάσει, αλλά φεύγει σέρνοντας ένα πιάνο με νεκρούς γαϊδάρους και παπάδες. «Γύρω στις τρεις το πρωί», ένας άλλος άντρας χτυπά το κουδούνι, διατάζει τον ποδηλάτη να σηκωθεί, και τον τιμωρεί σαν να 'ταν σχολιαρόπαιδο. Αποκαλύπτεται ότι, «δεκάξι χρόνια πριν», ο νεοφερμένος έχει τα χαρακτηριστικά του ποδηλάτη, ο οποίος τον πυροβολεί, και το πτώμα του πέφτει σ' ένα πάρκο. Ο ποδηλάτης ενοχλεί σεξουαλικά ξανά την κοπέλα, η οποία φεύγει απ' το δωμάτιό της και βρίσκεται σε μια πλαζ, συντροφιά μ' έναν άλλο άντρα. «Φθινόπωρο»: σε μια έρημο χωρίς ορίζοντα, ο άντρας και η κοπέλα είναι θαμμένοι στην άμμο ως το στήθος, βορά των ηλιακών ακτίνων και των εντόμων.

Ένα πρωινό, ο Dalí μου λέει: «Είδα ένα αστειό όνειρο: είχα μια τρύπα στο χέρι, κι από μέσα έβγαιναν μυρμηγκία». «Ε, λοιπόν» του λέω, «κι εγώ ονειρεύτηκα παράξενα πράγματα. Είδα τη μητέρα μου, το φεγγάρι κι ένα σύννεφο που το διέσχισε, κι ύστερα ήθελαν να χαράξουν το μάτι της μητέρας μου, που ολοένα οπισθοχωρούσε». Και λέμε κι οι δυο μαζί: «Να η ταινία μας!» Αρχίσαμε να δουλεύουμε. Γράψαμε το σενάριο μέσα σε δέκα μέρες, αποκλείοντας κάθε είδους συνειρμό που μας φαινόταν λογικός, φυσιολογικός ή μνημονικός.

Η χρυσή εποχή / L'âge d'or (1930)

Σενάριο: Luis Buñuel, Salvador Dalí. Φωτογραφία: Albert Duverger. Μουσική επιμέλεια: Luis Buñuel πάνω σε μοτίβα των Georges Von Parys, Mozart, Beethoven, Debussy, Mendelssohn, Wagner. Ακούγονται επίσης τα Τύμπανα της Καλάνδα κι ένα πάσο ντόμπλε. Μοντάζ: Luis Buñuel. Ηθοποιοί: Gaston Modot, Lya Lys, Max Ernst, Pierre Prevert, Germaine Noizet, Jose Llorens Artigas, Lionel Salem. Γαλλία. Διάρκεια: 60 λεπτά. Ασπρόμαυρη.

Σ' ένα σχεδόν έρημο νησί όπου ζουν σκορπιοί και εξαθλιωμένοι ληστές, κάποιοι επίσκοποι τελούν στα βράχια τη Θεία Λειτουργία, κι ύστερα γίνονται σκελετοί, μέρος του φυσικού τοπίου. Καταφθάνουν με βάρκες μέλη της καλής κοινωνίας, για να θέσουν τον θεμέλιο λίθο της Αυτοκρατορικής Ρώμης. Η τελετή των εγκαινίων διακόπτεται από ένα σκάνδαλο: ένας άντρας και μια γυναίκα επιχειρούν να κάνουν έρωτα στις λάσπες, αλλά το πλήθος τούς χωρίζει, κι ο άντρας συλλαμβάνεται. Κατορθώνει, ωστόσο, να ξεφύγει και να ξαναβρεί την αγαπημένη του σε μια κοσμική συγκέντρωση, στην αριστοκρατική βίλα των γονέων της. Ο άντρας συνεχίζει να συμπεριφέρεται έξω από τους κοινωνικούς κανόνες, ενώ παράδοξα συμβάντα διαδραματίζονται (ένας δασοφύλακας σκοτώνει το γιο του, ένα κάρο διασχίζει το σαλόνι κ.λπ.) Οι ερωτευμένοι προσπαθούν να κάνουν έρωτα στον κήπο, αλλά διάφορα γεγονότα τούς εμποδίζουν. Κι ενώ η γυναίκα πέφτει στην αγκαλιά ενός ηλικιωμένου μαέστρου, ο άντρας, έξαλλος, μπαίνει μέσα στο σπίτι κι

αρχίζει να καταστρέφει τα πάντα, πετώντας έξω απ' το παράθυρο, μεταξύ άλλων, ένα φλεγόμενο χριστουγεννιάτικο δέντρο, μια καμηλοπάρδαλη κι έναν αρχιεπίσκοπο. Στο μεταξύ, στον πύργο του Σελινί, τέσσερις αριστοκράτες που παραπέμπουν στους αντίστοιχους ήρωες του 120 μέρες στα Σόδομα του μαρκησίου De Sade, τελειώνουν τα όργιά τους και φεύγουν, αλλά ένας απ' αυτούς, που έχει τη μορφή του Χριστού, επιστρέφει καθώς τον καλεί η κραυγή μιας πληγωμένης κοπέλας στην είσοδο του πύργου.

Η ταινία συγκροτείται από οράματα, από οπτικές εικόνες, από γκαγκ. Όμως, στη Χρυσή Εποχή μπόρεσα να κάνω κάτι που στον Ανδαλουσιανό σκύλο δεν το 'χα καν σκεφτεί: να αφεθώ στις καταστάσεις και τις εικόνες, και ν' αφήσω ελεύθερη να εκφραστεί η εξέγερσή μου κατά της καθεστηκυίας τάξης.

Γη χωρίς ψωμί

Las Hurdes / Tierra sin pan (1932)

Σενάριο: Luis Buñuel, εμπνευσμένο από ένα σύγγραμμα του Maurice Legendre. Σκόλιο: Luis Buñuel, Pierre Unik. Φωτογραφία: Eli Lotar. Μουσική: Συμφωνία αρ. 4 του Brahms (η μουσική και το κείμενο ενσωματώθηκαν στην ηχητική μπάνα το 1937). Ισπανία. Διάρκεια: 27 λεπτά. Ασπρόμαυρη.

«Κινηματογραφικό ανθρωπογεωγραφικό δοκίμιο», γυρισμένο στην απομονωμένη επαρχία Λας Ούρδες της Ισπανίας, που βρίσκεται σε μια ορεινή περιοχή ανάμεσα στη Σαλαμάνκα και τα πορτογαλικά σύνορα. Το συνεργείο κάνει μια πρώτη στάση στο χωριό Αλβέρκα, το τελευταίο πριν μπούμε στη Λας Ούρδες, όπου παρακολουθούμε τη βάρβαρη τελετή του αποκεφαλισμού των πετεινών από νιόπαντρους καβαλάρηδες. Δεν υπάρχει όμως κανένα περιθώριο για φολκλόρ μόλις προσεγγίζουμε τη Λας Ούρδες: υποσιτισμός, απάνθρωπες συνθήκες διαβίωσης, αρρώστιες (ελονοσία, βρογχοκήλη, κρετινισμός, πρόωρη γήρανση), φυσικοί κίνδυνοι (οχιές), ο θάνατος ως καθημερινή παρουσία. Και καθώς οι άντρες φεύγουν για άλλες περιοχές, κυρίως για να ζητιανέψουν, όσοι μένουν, προσπαθούν να καλλιεργήσουν μian άγονη γη, κάνοντας πρωτόγονα αρδευτικά έργα, ενώ τα ξυπόλητα και κουρελιασμένα παιδιά διδάσκονται στο σχολείο πράγματα ολότελα ξένα με τη γύρω πραγματικότητά τους. Το συνεργείο παρακολουθεί μεταξύ άλλων ένα γάιδάρο που γίνεται βορά ενός σμήνους μελισσών, την κηδεία ενός μωρού που το πτώμα του μεταφέρεται μέσω του ποταμού, μια γριά να διασχίζει το βράδυ τους δρόμους, φωνάζοντας ότι όλοι οι άνθρωποι είναι θνητοί...

Επισκέφθηκα την περιοχή δέκα μέρες πριν, μ' ένα μπλοκάκι για να κρατώ σημειώσεις. Σημείωνα, λοιπόν: γίδες, κοριτσάκι άρρωστο από ελονοσία, κώνωψ ο ανωφελής, δεν ακούγονται τραγούδια, δεν υπάρχει ψωμί. Ύστερα, γύρισα με βάση αυτές τις σημειώσεις. Μόνταρα την ταινία χωρίς μπουιόλα, σ' ένα τραπέζι της κουζίνας, κι όπως δεν ήξερα ακόμα πολλά πράγματα, πέταξα πολύ υλικό του Lotar, νομίζοντας ότι είναι φλου. Δεν ήξερα ότι η κίνηση κατά κάποιο τρόπο μπορεί να αποκαταστήσει το νετ της εικόνας. Ακριβώς επειδή δεν είχα μπουιόλα, χαράμισα πολλές καλές λήψεις.

Η Ισπανία στα όπλα

España leal en armas (1937)

Επιβλεψη υλικού: Luis Buñuel. Σκόλιο: Luis Buñuel, Pierre Unik. Φωτογραφία: Roman Karmen, Manuel Villagas López. Μοντάζ: Jean-Paul Dreyfus (Jean-Paul Le Chanois). Μουσική: Αποσπάσματα από τις Συμφωνίες αρ. 7 και 8 του Beethoven. Ισπανία-Γαλλία. Διάρκεια: 40 λεπτά. Ασπρόμαυρη.

Ντοκιμαντέρ με υλικό Επικαίρων, προς υποστήριξη της Δημοκρατικής Κυβέρνησης της Ισπανίας στον πόλεμο κατά του Franco.

Συνέχεια στη σελίδα 8 ▶

Τα εγκαίνια του αφιερώματος στη Θεσσαλονίκη, την Παρασκευή, 29 Σεπτεμβρίου, στην αίθουσα ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ, θα τιμήσει ο γιος και συνεργάτης του Luis Buñuel, σκηνοθέτης Juan Luis Buñuel. Θα μιλήσει για τις «Αναμνήσεις από τον πατέρα του» και θα προλογίσει την «πιο ανησυχητική, χιουμοριστική και... μπουνιουελική ταινία του Buñuel (Claude Ollier)», Ο εξολοθρευτής άγγελος (El angel exterminador).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 6 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

17.00	Λος Ολβιδάδος (1950) (ελ.τ.: Ξεχασμένοι από την κοινωνία) Los olvidados	90'
19.00	Ο πυρετός ανεβαίνει στο Ελ Πάο (1959) (ελ.τ.: Ο πυρετός της ηδονής) La fièvre monte à El Pao / Los ambiciosos	97'
21.00	Τριστάνα (1970) Tristana	99'
23.00	Ο θάνατος σ' αυτόν τον κήπο (1956) (ελ.τ.: Οι πέντε φυγάδες) La mort en ce jardin / La muerte en este jardín	104'

ΣΑΒΒΑΤΟ 7 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

17.00	Η κρυφή γοητεία της μπουρζουαζίας (1972) Le charme discret de la bourgeoisie	101'
19.00	Ροβινσών Κρούσος (1952) Las aventuras de Robinson Crusoe	84'
21.00	Ελ / Ει (1952)	91'
23.00	Ανέβασμα στον ουρανό (1951) La subida al cielo	85'

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

17.00	Ο εξολοθρευτής άγγελος (1962) El angel exterminador	95'
19.00	Ανεμοδαρμένα Ύψη (1953) Abismos de pasión	90'
21.00	Ναζαρέν (1958) Nazarín	94'
23.00	Το κλεμένο τραμ (1953) La ilusión viaja en tranvía	82'

ΔΕΥΤΕΡΑ 9 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

17.00	Το ημερολόγιο μιας καμαριέρας (1963) Le journal d' une femme de chambre	95'
19.00	Η κόρη του Χουάν Σιμόν (1935) La hija de Juan Simón Σκηνοθεσία: José Luis Saenz de Heredia Εκτέλεση παραγωγής: Luis Buñuel	70'
21.00	Βιριδιάνα (1961) Viridiana	90'
23.00	Σουσάνα, η διεφθαρμένη (1950) (ελ.τ.: Κυλισμένη στο βούρκο) Susana, demonio y carne	82'

ΤΡΙΤΗ 10 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

17.00	Το φάντασμα της ελευθερίας (1974) Le fantôme de la liberté	103'
19.00	Φρουρέ, προσοχή! (1936) Centinela alerta! Σκηνοθεσία: Jean Gremillon, Luis Buñuel Εκτέλεση παραγωγής: Luis Buñuel	78'
21.00	Το σκοτεινό αντικείμενο του πόθου (1977) Cet obscur objet du désir	105'
23.00	Το κτήνος (1952) El bruto	83'

ΤΕΤΑΡΤΗ 11 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

17.00	Ο Γαλαξίας (1969) La voie lactée	101'
19.00	Μια γυναίκα χωρίς αγάπη (1951) Una mujer sin amor	84'
21.00	Ένας Ανδαλουσιανός σκύλος (1928) Un chien Andalou Η χρυσή εποχή (1930) L' âge d'or	20' 61'
23.00	Γη χωρίς ψωμί (1932) Las Hurdes / Tierra sin pan Η Ισπανία στα όπλα (1937) España leal en armas / Espagne 37 Ο Σίμων της ερήμου (1964) Simon del desierto	30' 40' 42'

ΠΕΜΠΤΗ 12 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

17.00	Η εγκληματική ζωή του Αρτσιμπάλντο δε λα Κρου (1955) Ensayo de un crimen	90'
19.00	Ποιός μ' αγαπά; (1936) ¿Quién me quiere a mí? Σκηνοθεσία: José Luis Saenz de Heredia Εκτέλεση παραγωγής: Luis Buñuel	81'
21.00	Η Ωραία της Ημέρας (1966) Belle de Jour	105'
23.00	Αυτό λέγεται αυγή (1955) Cela s'appelle l'aurore	108'

Α'ΤΑΙΝΙΕΣ ΑΠΡΟΒΟΛΗΣ

DANCER IN THE DARK ΧΟΡΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Σκηνοθεσία, σενάριο: Λαρς φον Τρίερ. Φωτογραφία: Ρόμπερτ Μίλερ. Μουσική: Μαρκ Μπέλ, Μπίορκ. Χορογραφία: Βίνσεντ Πάτερσον. Ηθοποιοί: Κατρίν Ντενέβ, Μπίορκ, Πίτερ Στορμάρε, Ζαν Μαρκ Μπαρ, Ντέιβιντ Μορς, Ούντο Κιέρ, Κάρα Σέιμουρ. Διάρκεια: 139'

Διαδραματιζόμενη στην επαρχία της πολιτείας Ουάσιγκτον, η αφήγηση έχει ως κεντρικό πρόσωπο την Selma (Björk) μια μετανάστρια τσέχικης καταγωγής. Δουλεύοντας σκληρά στη βιομηχανία ξύλου της περιοχής, η Selma ζει μαζί με τον 10χρονο γιο της, τον Gene. Καλύτερή της φίλη είναι η σύντροφός της στη δουλειά, Kathy (Catherine Deneuve). Ρόλο στη συναισθηματική ζωή της ηρωίδας διεκδικεί και ο Jeff, ένας αφελής χωρικός. Η ζωή της Selma σκιάζεται από ένα μυστικό: κάνει την όρασή της. Την ίδια μοίρα φαίνεται ότι θα έχει ο γιος της, αν δεν γίνει μια εγχείρηση που θα αναστείλει τις επιπτώσεις της ασθένειάς του. Η οικονομική δυσχέρεια που αντιμετωπίζει η ηρωίδα εντείνεται από την κλοπή όλων των χρημάτων της, ενώ κατηγορείται ότι έχει κλέψει τα χρήματα ενός γείτονα. Η ταινία μεταλλάσσεται από δράμα σε καθαρή τραγωδία...

Η ταινία είναι το αποτέλεσμα μιας δύσκολης συνεργασίας, του Lars von Trier με τη γνωστή τραγουδίστρια Björk: ένταση κυριάρχησε στις μεταξύ τους σχέσεις και κατηγορίες για αυταρχική συμπεριφορά εκτοξεύτηκαν από την Ισλανδή τραγουδίστρια. "Ήμουν αυτός που πίεσα την Björk να κάνει την ταινία. Δεν είναι μία επαγγελματίας ηθοποιός και δεν μπορούσε να δει το στόχο που θα έπρεπε να πετύχει. Στην διάρκεια των γυρισμάτων αισθανόταν μόνο πόνο- ποτέ τη χαρά της επιτυχίας". Η δήλωση ενοχής (;) του Lars von Trier υποδεικνύει, μ' ένα τρόπο υπαινικτικό, προς τα που πρέπει να στραφεί η προσοχή του θεατή: στην υποκριτική της Björk (βραβείο γυναικείας ερμηνείας στις Κάννες). Παράλληλα όμως η ταινία συνιστά ακόμα μια κατάδυση του σκηνοθέτη στα βαθιά νερά της κινηματογραφικής τεχνικής: σκηνές που γυρίστηκαν με 100 ψηφιακές κάμερες θέτουν σε πρώτο πλάνο τις αναζητήσεις -στα πεδία της κινηματογραφικής τεχνικής, αλλά και της αισθητικής- του σκηνοθέτη.

Δημήτρης Μπάμπας

BJÖRK

Στην καθημερινή ζωή χρησιμοποιώ τις λέξεις σε συζητήσεις, στις αγορές, όταν συναντώ τους δικηγόρους. Όταν κάνω μουσική, ζω σ' ένα κόσμο όπου τα πάντα είναι δυνατά, όπου τα όνειρα γίνονται πραγματικότητα.

Μετά από τέσσερις μήνες γυρισμάτων, ήμουν τόσο πολύ μέσα στο σύμπαν των λέξεων και τόσο μακριά από τον κόσμο του τραγουδιού. Η διαδικασία κατασκευής της ταινίας ήταν επώδυνη [για μένα]. Χρειάστηκε να περάσει κάποιος χρόνος έτσι ώστε να μπορέσω να συνηθίσω να υποφέρω [τον πόνο].

CATHERINE DENEUVE

Στον τρόπο κινηματογράφησης του Lars Von Trier υπάρχουν μόνο πλεονεκτήματα. Οι ηθοποιοί και οι χορευτές είναι ουσιαστικά μόνοι με τον Lars και αυτό είναι πολύ ευχάριστο. Όλο το συνεργείο είναι μακριά, παρακολουθεί το βίντεο. Υπάρχει απόλυτη ελευθερία: η κάμερα είναι πολύ μικρότερη. Αυτός ο τρόπος κινηματογράφησης είναι εξαιρετικά ευέλικτος και δυστυχώς μπορεί να χρησιμοποιηθεί συχνά μ' έναν τρόπο πολύ κοινό και τετριμμένο. Αυτός είναι ο κίνδυνος, όχι όμως για τον Lars Von Trier. Δεν θα ήθελα να επαναλάβω αυτήν την εμπειρία με κάποιον άλλο σκηνοθέτη.

LARS VON TRIER

Ποτέ δεν πήγα στην Αμερική, γιατί δεν ταξιδεύω. Είμαι όμως σίγουρος ότι και αυτοί που έγραψαν την *Casablanca*, ποτέ δεν είχαν πάει εκεί. Μ' άρεσε η ιδέα, για κάποιον απ' έξω που έρχεται στη Γη της Επαγγελίας- και έγραψα μια αμερικάνικη ιστορία, γιατί το μιούζικαλ είναι ένα αμερικάνικο είδος. Δεν ήταν στις προθέσεις μου να κάνω μια πολιτική ταινία. Όταν ήμουν νέος ήμουν κομμουνιστής. Αυτή είναι η εικόνα που έχω για την Αμερική -όμως δεν είναι αντιαμερικάνικη ταινία. Το *Δαμάζοντας τα κύματα* ήταν πολύ πιο σκληρό, σαν ταινία, με τους κατοίκους του φτωχού σκοτεινού χωριού.

Απόδοση: Δημήτρης Μπάμπας

ΣΙΝΕΑΚ: ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Ο Αστερίξ και οι Ινδιάνοι

Στο μικρό Γαλατικό χωριό του Αστερίξ και του Οβελίξ, ο μάγος δρυϊδής "ποτίζει" τους κατοίκους με το μαγικό φίλτρο που χαρίζει υπερφυσική δύναμη. Όταν το μαθαίνουν αυτό οι Ρωμαίοι, φοβούμενοι την εξέγερση, απαγάγουν τον μάγο και τον στέλνουν στην

άκρη του κόσμου (η Γη τότε θεωρούνταν ακόμη επίπεδη). Εκεί ο δρυϊδής πέφτει στα χέρια των Ινδιάνων. Ο Αστερίξ και ο Οβελίξ σπεύδουν στην Αμερική σε βοήθεια, συνοδευόμενοι από τον σκληροτράχηλο και πείσμων Δογματίξ. Η περιπέτεια ξεκινά και οι "ατρόμητοι" Γαλάτες αφήνουν εμφανή τα ίχνη τους στη νέα Γη, προβληματίζοντας ακόμη και σήμερα τους αρχαιολόγους... Ο Αστερίξ και οι Ινδιάνοι είναι η έβδομη ταινία της σειράς των ταινιών με τις περιπέτειες του Αστερίξ και η πρώτη που γυρίστηκε εξολοκλήρου σε αγγλική γλώσσα. Οι ταινίες

με τις περιπέτειες του Αστερίξ βασίζονται στο θρυλικό κόμικ των Γκοσινύ και Ουντεζό, που έχει πουλήσει μέχρι σήμερα 200.000.000 τόμους και έχει μεταφραστεί σε 30 γλώσσες! Ο Αστερίξ και οι Ινδιάνοι γυρίστηκε σε 1.200 σελίδες, ενώ οι δημιουργοί ανάλωσαν 800.000 σελίδες χαρτί, 13.000 μολύβια και 1.200 λίτρα μελάνι.

Κυριακή 8 Οκτωβρίου, 12.00

Χελωνονιντζάκια 2

Τα γνωστά Χελωνονιντζάκια, προσπαθώντας να βρουν καινούριο μέρος για να μείνουν, έρχονται αντιμέτωπα με έναν παρανοϊκό, που απειλεί να καταστρέψει τη Νέα Υόρκη. Αυτή τη φορά όμως έχουν ένα απροσδόκητο βοηθό. Τον διάσημο λευκό ράπερ Vanilla Ice... Οι τέσσερις υπερήρωες ή μεταλλαγμένες έφηβες χελώνες αν προτιμάτε, επιστρέφουν και συνεχίζουν τις περιέργες και θεότρελες περιπέτειές τους. Αυτή τη φορά προσπαθώντας να βρουν καινούρια στέγη, μπλέκονται με μια ομάδα μανιακών, που σκοπεύουν να καταστρέψουν τη Νέα Υόρκη και φυσικά οι φίλοι μας αναλαμβάνουν την υπεράσπισή της. Παράλληλα ανακαλύπτουν το μυστικό υγρό που τους μεταμόρφωσε και προσπαθούν να λύσουν έτσι το μυστήριο της καταγωγής τους. Μέσα σε όλα αυτά βρίσκουν χρόνο για ένα ραπ με

τον Vanilla Ice, κάνοντας τα πλήθη να παληθούν ενθουσιασμένα... Οι ήρωες της ταινίας είναι βασισμένοι στους χαρακτήρες του κόμικ που δημιούργησαν οι Κέβιν Ίστμαν και Πίτερ Λερντ και οι κούκλες σχεδιάστηκαν από την ομάδα του Τζιμ Χένσον.

Κυριακή 15 Οκτωβρίου, 12.00

Ο Αλαντίν και το μαγικό λυχνάρι

Ταινία κινουμένων σχεδίων γαλλικής παραγωγής του 1983, που αποδίδει με κλασικό τρόπο το γνωστό παραμύθι από τις «Χίλιες και μια Νύχτες» της Ανατολής. Ένας Αλαντίν που απελευθερώνει το τζίνι σε μια προ-Ντίσνεϊ εκδοχή...

Κυριακή 22 Οκτωβρίου, 12.00

Ροβινσών Κρούσος

Η ταινία αφηγείται τη γνωστή ιστορία του Ντάνιελ Νταφόε: τα γεγονότα της ζωής ενός Άγγλου ναυτικού, μετά το ναυάγιο του πλοίου του σ' ένα έρημο νησί. Αναγκασμένος να αμυνθεί για τον εαυτό του, παλεύοντας ενάντια στη φύση και στη μοναξιά, ο Ροβινσώνας (Πίρς Μπρόσναν) αντιστέκεται στην καιροφυλακτούσα τρέλα. Θα έρθει αντιμέτωπος όμως με την ουσία της ύπαρξης και των "πιστεύω" του, όταν θα αποκτήσει έναν σύ-

ντροφο, σώζοντάς τον από μια φυλή καννιβάλων, που τον είχε φέρει εκεί για να τον θυσιάσει. Ο τρόπος προσέγγισης όμως που θα επιλέξει θα είναι αυτός του "αφέντη" προς τον "σκλάβο", μιας και ο Παρασκευάς, όπως τον ονόμασε, αντιπροσωπεύει γι' αυτόν διαφορετική φυλή, πολιτισμό και θρησκεία. Καθώς ο καιρός περνά, ο Παρασκευάς θα αντιδράσει σ' αυτού του είδους την καταπίεση...

Κυριακή 29 Οκτωβρίου, 12.00

Συμφωνίες και ασυμφωνίες

Sweet and lowdown

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Γούντι Άλεν. Φωτογραφία: Ζάο Φέι. Μουσική: Ντιν Χάιμαν. Ηθοποιοί: Σον Πεν, Σάμantha Μόρτον, Ούμα Θέρμαν, Άντονι Λα Πόλια, Γούντι Άλεν. Διάρκεια: 95'

Ο Έμετ Ρέι θεωρείται ως ένας από τους καλύτερους κιθαρίστες της τζαζ στον κόσμο. Σε προσωπικό επίπεδο όμως κρατάει και μια σειρά από τίτλους διόλου κολακευτικούς: ανεύθυνος, σπάταλος, αλαζόνας και αλκοολικός. Ο Ρέι αναγκάζεται ν' αλλάζει διαρκώς τα μαγαζιά στα οποία εμφανίζεται, αφού οι ιδιοκτήτες τους είναι συνέχεια εξοργισμένοι από τη συμπεριφορά του: "στην καλύτερη περίπτωση απλά αργεί, στη χειρότερη ή εμφανίζεται ήδη μεθυσμένος ή δεν εμφανίζεται καθόλου". Αυτό που τον σώζει όμως είναι το εκπληκτικό του ταλέντο στη μουσική. Ο Ρέι δεν αγαπά κανέναν άλλον εκτός από τον εαυτό του, κάτι που φαίνεται κι όταν συνδέεται με την Χάτι, μια κωφόαλη γυναίκα που λατρεύει τόσο τον ίδιο όσο και τη μουσική του. Πιο πριν ο Ρέι είχε δεσμό με την Μπλανς, μια νεαρή και όμορφη συγγραφέα, η οποία ήθελε να ξετυλίξει το μυστήριο τού τόσο μπερδεμένου κόσμου αυτού του εκκεντρικού καλλιτέχνη... Όπως στην ταινία του Ζέλιγκ, ο Γούντι Άλεν ασχολείται με τη "νοσταλγική" βιογραφία ενός φανταστικού προσώπου. Η αγάπη του για τη μουσική γενικότερα, για την τζαζ ειδικότερα και η ευκολία του στο να φτιάχνει ταινίες μυθοπλασίας σε ντοκιμαντερίστικο στιλ, συμβάλλουν στη δημιουργία ενός μικρού κινηματογραφικού διαμαντιού. Εξαιρετική η ερμηνεία του Σον Πεν στο ρόλο του κυκλοθυμικού και αυτοκαταστροφικού Έμετ Ρέι, που ήταν υποψήφιος για Όσκαρ ερμηνείας Α' Ανδρικού ρόλου.

Πίσω πόρτα

Σκηνοθεσία: Γιώργος Τσεμπερόπουλος. Σενάριο: Ντένης Ηλιάδης, Γιώργος Τσεμπερόπουλος. Φωτογραφία: Πλάτων Ανδρονίδης. Μουσική: Μάριος Στρόφαλης. Ηθοποιοί: Κωνσταντίνος Παπαδημητρίου, Αλεξανδριανή Σικελιανού, Χάρης Σώζος, Ιεροκλής Μιχαηλίδης, Αντώνης Καφετζόπουλος. Διάρκεια: 100'

Η Πίσω πόρτα είναι μια ταινία εποχής που δεν χαρακτηρίζεται από θύμηση ή νοσταλγία. Η κάμερα δεν περιγράφει την περίοδο εκ των υστέρων αλλά "ζει" με τον Δημήτρη τις επί μέρους ιστορίες, με αμεσότητα, σαν να συμβαίνουν τώρα. Παρακολουθώντας τον να μεγαλώνει, η ιστορία ξετυλίγεται σε δύο χρόνους: στο τώρα, που διαρκεί δύο χρόνια και στο αργότερα, που διαρκεί λίγους μήνες. Η αφήγηση του τώρα διακόπτεται λίγες φορές από σύντομες σκηνές τού αργότερα, μέχρι που οι δύο χρόνοι συναντιούνται. Στο δεύτερο μέρος της δεκαετίας του '60, όταν πρωτοφτάνει το κίνημα των sixties στην Αθήνα, οι αλλαγές στη ζωή του 13χρονου Δημήτρη είναι σαν κινούμενη άμμος. Στην αρχή της ταινίας χάνει τον πατέρα του και πρέπει να ωριμάσει απότομα. Προσπερνώντας την εφηβεία, προσπαθεί να γίνει γρήγορα "άντρας", χωρίς όμως να προβλέψει ότι δεν αλλάζει μόνο ο ίδιος αλλά όλοι και όλα γύρω του. Το να είσαι πιτσιρικάς και να πρέπει να σταθείς στο ύψος των περιστάσεων των μεγάλων, κρύβει μεγάλη αγωνία. Οι ενστικτώδεις αντιδράσεις που πνίγονται, οι τολμηρές σκέψεις που δεν γίνονται πράξη, οι πρώτες εμπειρίες και οι πρώτες προδοσίες που σου βάζουν φωτιά που πρέπει να εκτονωθεί, ή να εκραγεί. "Η πίσω πόρτα του μυαλού μου έχει ανοίξει κι εγώ περνάω το κατώφλι της ξανά...", είναι οι πρώτοι στίχοι του τραγουδιού των τίτλων του τέλους.

π / Pi

Σκηνοθεσία, σενάριο: Ντάρρεν Αρονόφσκι. Φωτογραφία: Μάθιου Λιμπατίκ. Μοντάζ: Όρεν Σάρτς. Μουσική: Κλιντ Μίνσελ. Ηθοποιοί: Σιν Γκουέλ, Μαρκ Μάργκολς, Μπεν Σένκμαν, Πάμελα Χαρτ. Διάρκεια: 85'

Πώς μπορεί να φτιάξει κανείς μια ταινία που κρύβει μέσα της τον εφιαλτικό σουρεαλισμό ενός Κρόνενμπεργκ και ενός Λυντς, την ψυχρή ακρίβεια ενός Ρενέ, μια ταινία που μοιάζει με το *Eraserhead* σε fast forward και όλα αυτά με μόνο 60.000 δολάρια; Καταρχήν χρειάζεται ένα παράξενο θέμα. Όπως τη μαθηματική κατανόηση του κόσμου. Μετά έναν εκκεντρικό χαρακτήρα. Όπως τον ιδιοφυή και μισάνθρωπο μαθηματικό, Μαξιμιλιαν Κοέν, ο οποίος ζει σε ένα άθλιο νεοϋορκέζικο διαμέρισμα καλωδιωμένος με το κομπιούτερ του, τον Ευκλείδη του. Μετά προσθέτεις το σασπένς της υπόθεσης. Βάζεις τον ήρωα σου να ψάχνει την αριθμητική φόρμουλα που εξηγεί τα πάντα στο σύμπαν. Μια έρευνα που κρατάει δέκα χρόνια και που για τα αποτελέσματά της κάποιοι θα γίνονταν δολοφόνοι. Όπως ένας χρηματιστηριακός κολοσσός της Wall Street και ο ραββίνος ενός εβραϊκού τάγματος. Ο πρώτος θέλει να κυριαρχήσει στην αγορά του χρήματος, ο δεύτερος να ξεκλειδώσει τα μυστικά πίσω από τα πανάρχαια ιερά κείμενα τού Τόρα. Και οι δύο μπορούν να το κάνουν με τις αριθμητικές θεωρίες του Μαξ. Μετά δανείζεσαι χρήματα από συγγενείς και φίλους, αγοράζεις ότι σε ασπρόμαυρο φιλμ στοκ υπάρχει, βάζεις μια σειρά από διαφορετικές κάμερες να αυτοσχεδιάσουν και μοντάρεις το υλικό σου με τις τεχνικές της χιπ χοπ μουσικής. Στο τέλος έχεις ένα γρήγορο επιστημονικής φαντασίας-τρόμου φιλμ που εξερευνά τα μαθηματικά, το Θεό, την ψηφιακή εποχή, τη θεολογία της ύπαρξης. Ένα φιλμ που "ταξιδεύει μέσα στο ψυχολογικό, στην παράδοση των συγγραφέων επιστημονικής φαντασίας, όπως ο Φίλιπ Ντικ και ο δημιουργός του *Twilight Zone*, Ροντ Στέρλινγκ. Όλα αυτά από τον Νεοϋορκέζο Ντάρρεν Αρονόφσκι, που σπούδασε κινούμενα σχέδια στο Χάρβαρντ και που πιστεύει ότι "έχουμε ήδη δει τα πάντα να ανατινάζονται- διαστημόπλοια, γιγάντια έντομα, τη γη. Αυτό το οποίο μας ενδιαφέρει τώρα είναι η εξερεύνηση των αισθημάτων, αυτό που κάνει έναν άνθρωπο να λειτουργεί, τον εσωτερικό του κόσμο. Το Διάστημα είναι νεκρό. Στο εσωτερικό Διάστημα είναι το επόμενο ταξίδι".

Τζένη Παυλίδου

Woody Allen

[...] Ο τίτλος προέρχεται απ' ένα παλιό τραγούδι του Gershwin. Υπήρχαν συγκεκριμένες φράσεις που σκέφτηκα, ως τίτλους, γι' αυτήν την ταινία. Η πρώτη που σκέφτηκα ήταν "Sweet and hot", η οποία είναι μια έκφραση της τζαζ, και πίστευα ότι ταιριάζει με τους χαρακτήρες της ταινίας. Όμως αισθάνθηκα ότι ο τίτλος "Sweet and lowdown" είναι καλύτερος. Ξέρετε αυτή είναι sweet (γλυκιά) και αυτός lowdown (αθόρυβος, ταπεινός).

[...] Ο Django Reinhardt ήταν χιλιόμετρα μπροστά από οποιονδήποτε κιθαρίστα της εποχής του. Εκείνη την εποχή σε οποιοδήποτε όργανο υπήρχαν μεγάλοι μουσικοί. Όμως στην κιθάρα, για κάποιους λόγους, υπήρχε μόνο ο Django -κανένας άλλος δεν τον έφθανε. Ήταν μακράν ο πρώτος. Έτσι, όταν χρειάστηκε να διαλέξω ένα όργανο για την ταινία, διάλεξα την κιθάρα [και τον Django].

[...] Πάντα μου είναι εύκολο να διευθύνω τους ηθοποιούς στις ταινίες μου- και αυτό γιατί πάντα προσλαμβάνω τους καλύτερους. Και αυτό που κάνω είναι να μην τους εμποδίζω στη δουλειά τους. Προσλαμβάνεις κάποιον σαν τον Sean [Penn], ο οποίος είναι σπουδαίος ηθοποιός εδώ και χρόνια, πολύ πριν συνεργαστώ μαζί του. Αυτό που θέλεις είναι να μην στέκεσαι εμπόδιο στη δουλειά του.

[...] Υπάρχουν τόσο πολλά σκουπίδια. Και σ' όλους αυτούς τους υπέροχους ηθοποιούς προσφέρονται ρόλοι με κυνηγητά αυτοκινήτων, με ειδικά εφέ, σε ταινίες τρόμου. Έτσι σενάρια με φυσιολογικούς ανθρώπους, με ενήλικες, που συζητάνε, που αντιμετωπίζουν, είτε αισθηματικά προβλήματα είτε σοβαρά προβλήματα, είναι τόσο σπάνια πια. Γι' αυτό, αυτοί οι ηθοποιοί, θέλουν να παίξουν σε ταινίες [σαν τις δικές μου] ακόμα και χωρίς αμοιβή. Γιατί τα δέκα σενάρια που τους προτείνουν είναι παιδαριώδη. Δεν είναι καν ιστορίες για έφηβους, είναι ιστορίες για νήπια.

[Αποσπάσματα από συνέντευξή του στο site BigStar]

Γιώργος Τσεμπερόπουλος

[...] Δεν προσπάθησα να μεγεθύνω πράγματα, έβαλα στην ταινία αυτά που ήξερα, ειδικά μέσα από τα μάτια ενός παιδιού που μπαίνει σ' ένα σπίτι και βλέπει ξαφνικά μπροστά του βυζιά, όταν έχει συνηθίσει να τα βλέπει στα κρυφά στις ταράτσες...

[...] Στην ταινία έχουμε μια μάνα κι έναν γιο αποξενωμένους. Παρ' όλα αυτά, ώσπου να φτάσει ο μικρός στην εφηβεία, ήταν γεμάτοι τρυφερότητα. Το να κερδίσεις την αφή και την οικειότητα που χρειάζεται, για να βγάλει ο ηθοποιός στα μάτια και στα χέρια, στα αγγίγματα του άλλου κάτι γνώριμο, είναι μια διαδικασία πολύ χρονοβόρα, που δε βγαίνει με δύο πρόβες, εκτός αν δουλεύεις με Μέριλ Στριπ και Λόρενς Ολίβιε: αλλά εκεί δεν ξέρω και τι θα μπορούσα να προσφέρω εγώ.

[...] Εδώ και πολλά χρόνια ήθελα να κάνω μια ταινία που να τη λένε *Πίσω Πόρτα*, μ' έναν πιτσιρικά ο οποίος βρίσκεται στην εφηβεία, ζει σ' ένα μεγαλοαστικό διαμέρισμα και σιχαίνεται να βγαίνει από την μπροστινή πόρτα του σπιτιού του.

[Αποσπάσματα από συνέντευξή του στο περιοδικό ΣΙΝΕΜΑ]

Darren Aronofsky

[...] Πιστεύω πως οτιδήποτε κι αν μελετάς σε βάθος, δεν χρειάζεται να είναι επιστήμη, μπορεί να είναι μαθηματικά, αγγλικά, σε φέρνει πιο κοντά στο Θεό. Η μελέτη σε φέρνει πιο κοντά στο Θεό. Υπάρχουν διαφορετικοί δρόμοι να το κάνει κανείς. Υπάρχουν άνθρωποι που αποκτούν πνευματικότητα μέσω της θρησκείας, μέσω της γιόγκας, των μαθηματικών...

[...] Οι περισσότεροι φίλοι μου από τα παλιά δεν είναι κινηματογραφιστές αλλά ταπετσήρηδες. Αυτός είναι και ο τρόπος που γράφω. Μαζεύω ωραία υφάσματα και τα πλέκω μεταξύ τους σε ένα όμορφο χαλί. Κάθε ύφασμα έχει να κάνει με μια εμπειρία που είχα, με μια ιστορία που άκουσα ή διάβασα και θεωρώ ωραία. Κάνω λοιπόν την έρευνα και ψάχνω να βρω την αλήθεια σε κάθε κομμάτι. Η μόνη μου δουλειά είναι να τα κολλήσω. Η αλήθεια είναι εκεί έξω και για μένα όλα είναι αληθινά και ειλικρινή.

[...] Πριν ακόμα ξεκινήσω το φιλμ δούλεψα πάνω στην ιδέα του κόμικ. Καθώς έγραφα λοιπόν το σενάριο, έβαλα ζωγράφους και γραφίστες να κάνουν σχέδια. Είναι απλώς μια άλλη φόρμα.

[Αποσπάσματα από συνέντευξή του στο ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ]

Gran Casino (1946)

Σενάριο: Luis Buñuel, Mauricio Magdaleno, Edmund Baeg, Javier Mateos, βασ. στο μυθιστόρημα του Michel Weber *El rugido del paraíso*. Φωτογραφία: Jack Draper. Μουσική: Manuel Espers Torija. Ηθοποιοί: Libertad Lamarque, Jorge Negrete, Mercedes Barba, Agustín Isunca, Julio Villareal, José Baviera, Alberto Bedoya. Μεξικό. Διάρκεια: 85 λεπτά. Ασπρόμαυρη.

Τρεις δραπέτες, ανάμεσα στους οποίους και ο Χεράρδο, βρίσκουν δουλειά στην πετρελαιοπηγή του Χοσέ Ενρίκε, ο οποίος έχει φασαρίες με τον Φάμπιο, ιδιοκτήτη ενός καζίνο στο Ταμπίκο. Ο Ενρίκε δολοφονείται από μπράβους του Φάμπιο και του γερμανού Φαν Έκερμαν, που θέλουν να βάλουν χέρι στην επιχείρησή του. Η αδελφή του, Μερσέδες, θέλοντας να διαλευκάνει τη δολοφονία του, μεταμφιέζεται σε καλλιτέχνιδα του καμπαρέ και πιάνει δουλειά στο καζίνο. Ερωτεύεται τον Χεράρδο και, με τη βοήθειά του, ανακαλύπτει τους ενόχους. Ο Φάμπιο πληγώνεται κι ένας άνθρωπός του σκοτώνεται όταν επιχειρούν να βγάλουν απ' τη μέση τον Χεράρδο, ο οποίος, όμως, συλλαμβάνεται. Η Μερσέδες, για να τον ελευθερώσει, πουλά την πετρελαιοπηγή στον Φαν Έκερμαν. Όμως, προτού φύγουν από το Ταμπίκο, ο Χεράρδο, οι φίλοι του και η Μερσέδες την ανατινάζουν.

[...] Ήταν μια δουλειά καθαρά επαγγελματική, και την έκανα γιατί δεν είχα γυρίσει τίποτα από το 1932. Ήμασταν στο 1945. Την πήρα με καλό μάτι τη δουλειά, σαν μια τεχνική εμπειρία.

Ο γλεντζές/El gran calavera (1949)

Σενάριο: Luis και Janet Alcoriza, βασ. στο ομότιτλο θεατρικό έργο του Adolfo Torrado. Φωτογραφία: Ezequiel Carrasco. Μουσική: Manuel Esperón. Ηθοποιοί: Fernando Soler, Rosario Granados, Andrés Soler, Rubén Rojo, Gustavo Rojo. Μεξικό. Διάρκεια: 90 λεπτά. Ασπρόμαυρη.

Αν και η οικογένεια Ραμίρο αποτελείται κυρίως από κοινωνικά παράσιτα, σκανδαλίζεται από τη γλεντζεδική ζωή του πατριάρχη δον Ραμίρο, ενός πλούσιου επιχειρηματία που το 'χει ρίξει στο πιοτό και τις γυναίκες. Για να τον φέρουν στον ίσιο δρόμο, εφαρμόζουν ένα πονηρό σχέδιο του οικογενειακού γιατρού τους: εκμεταλλευόμενοι ένα άγριο μεθύσι του δον Ραμίρο, μετακομίζουν σε μια φτωχική συνοικία και τον πείθουν ότι έχει μόλις ξυπνήσει από μακροχρόνιο κώμα, στη διάρκεια του οποίου οδηγήθηκαν σε πτώχευση. Ο δον Ραμίρο καταλαβαίνει το τέχνασμα, αλλά κάνει το κορόιδο, για ν' αναγκάσει όλη την οικογένειά του να δουλέψει. Τελικά, τα παιδιά του γίνονται χρήσιμα στην κοινωνία. Η Βιρχίνια, μάλιστα, ερωτεύεται έναν εργάτη, τον Πάμπλο, ο οποίος διαλύει τον αρραβώνα της με τον φαντασμένο Αλφρέδο και την παντρεύεται ο ίδιος, διπλά ευχισμένος όταν μαθαίνει ότι πήρε πλούσια νύφη!

Λος Ολβιδάδος/Los olvidados (1950)

Σενάριο: Luis Buñuel, Luis Alcoriza, Max Aub, Pedro de Urdimalas. Φωτογραφία: Gabriel Figueroa. Μουσική: Rodolfo Halffter, Gustavo Pittaluga. Ηθοποιοί: Stella Inda, Miguel Inclán, Roberto Cobo, Alfonso Mejía, Alma Delia Fuentes, Ramón Martínez, Javier Amezcua, Mario Ramírez. Μεξικό. Διάρκεια: 80 λεπτά. Ασπρόμαυρη.

Ο Χάιμπο δραπετεύει από το αναμορφωτήριο και ηγείται μιας συμμορίας παιδιών σε μια φτωχογειτονιά της Πόλης του Μεξικού. Ύστερα από μια αποτυχημένη απόπειρα να ληστέψουν έναν τυφλό ζητιάνο, του επιτίθενται σε μια έρημη περιοχή και τον τραυματίζουν. Ο τυφλός παίρνει ως βοηθό ένα επαρκιωτόπουλο, που ο πατέρας του το παράτησε στην αγορά, και το εκμεταλλεύεται. Ο Χάιμπο, μαζί με τον «κολλητό» του, Πέδρο, βρίσκει τον Χουλιάν, τον κατηγορεί για καφίε της α-

στινομίας και τον χτυπά μέχρι θανάτου. Ο Πέδρο βασανίζεται από την ιδέα της δολοφονίας, αλλά δεν προδίδει το φίλο του. Όταν η μητέρα του, Μάρτα, τον διώχνει από το σπίτι, πιάνει δουλειά σ' ένα σιδεράδικο, αλλά όταν κατηγορείται άδικα για μια κλοπή, παίρνει και πάλι τους δρόμους. Ο Χάιμπο γίνεται ευκαιριακός εραστής της Μάρτα, η οποία παραδίδει τον Πέδρο στις Αρχές, αντί να του προσφέρει τη μητρική αγάπη που εκείνος ζητά. Ο Πέδρο φεύγει από το αναμορφωτήριο κι έρχεται σε σύγκρουση με τον Χάιμπο, ο οποίος τον σκοτώνει, αλλά, λίγο αργότερα, σκοτώνεται κι ο ίδιος απ' την αστυνομία, ενώ ένας γερο-γείτονας που ανακαλύπτει το πτώμα του Πέδρο στην αυλή του, το φορτώνει σ' ένα γάιδαρο και το πετάει σε μια χωματερή, για να μην έχει φασαρίες με τις Αρχές.

[...] Δεν θέλησα με κανέναν τρόπο να κάνω μια ταινία με δίδαγμα. Παρατήρησα κάποια πράγματα που με συγκίνησαν και θέλησα να τα μεταφέρω στην οθόνη, πάντοτε όμως με αυτήν την αγάπη που έχω για το ενστικτώδες και ανορθολογικό, που κάνουν παντού την εμφάνισή τους.

Σουσάνα, η διεφθαρμένη Susana, demonio y carne (1950)

Σενάριο: Luis Buñuel, Jaime Salvador, Rodolfo Usigli, πάνω σ' ένα θέμα του Manuel Reachi. Φωτογραφία: José Ortiz Ramos. Μουσική: Raul Lavista. Ηθοποιοί: Rosita Quintana, Fernando Soler, Víctor Manuel Mendoza, Luis López Somoza. Μεξικό. Διάρκεια: 82 λεπτά. Ασπρόμαυρη.

Μια βροχερή νύχτα, η Σουσάνα το σκάει από το αναμορφωτήριο και βρίσκει καταφύγιο στη χασιέντα του δον Γουαδαλούπε. Παρά το επικριτικό βλέμμα της γριάς υπηρέτριας, Φελίσα, η οποία ταυτίζει τη νεοφερμένη με το Σατανά, η Σουσάνα κερδίζει τη συμπάθεια της δόνια Κάρμεν και γίνεται μέλος του υπηρετικού προσωπικού. Σίγουρη για τις φυσικές της χάρες, μπλέκει στα δίκτυα της γοητείας της τον επιστάτη Χεσούς, τον δον Γουαδαλούπε και τον νεαρό γιο του, Αλμπέρτο, ο οποίος είναι χωμένος στα βιβλία του και τη μελέτη των εντόμων. Σε μια κρίση ζηλοτυπίας, ο δον Γουαδαλούπε απολύει τον Χεσούς κι έρχεται σε σύγκρουση με τη σύζυγό του και το γιο του, αλλά η τάξη αποκαθίσταται και πάλι στη χασιέντα με τη σύλληψη της Σουσάνα απ' την αστυνομία, ύστερα από καταγγελία του ερωτοχτυπημένου επιστάτη.

[...] Λυπάμαι που δεν κατάφερα να τονίσω περισσότερο την ειρωνική και κωμική διάσταση της ιστορίας. Φοβάμαι ότι το κοινό την πήρε στα σοβαρά, ιδιαίτερα το φινάλε. Κάποιοι μπορεί να τη βρήκαν αθώα· κάποιοι άλλοι, απεχθή από ηθικής πλευράς. Προσωπικά, βρίσκω τον ερωτισμό της ηρωίδας λίγο απλοϊκό, λίγο ζωώδη.

Η κόρη της πλάνης La hija del engaño (1951)

Σκηνοθεσία: Luis Buñuel. Σενάριο: Luis και Janet Alcoriza, βασ. στο θεατρικό έργο Don Quintín el amargao ή El que siembra vientos των Carlos Arniches και Antonio Estremera. Φωτογραφία: José Ortiz Ramos. Μουσική: Manuel Espererale, Pablo Galván. Ακούγονται τα τραγούδια: «Amorcito corazón» και «Jugando, mamá, jugando». Ηθοποιοί: Fernando Soler, Alicia Caro, Rubén Rojo, Fernando Soto, Nacho Contra. Μεξικό. Διάρκεια: 80 λεπτά. Ασπρόμαυρη.

Ο δον Κιντίν παραπονιέται ότι όλα του πάνε στραβά και, όντως, πιάνει τη γυναίκα του, Μαρία, στην αγκαλιά του φίλου του, Χούλιο. Οργισμένος, την πετά έξω απ' το σπίτι, κι εκείνη, για να τον εκδικηθεί, του λέει ότι η κορούλα τους, Μάρτα, δεν είναι δική του. Ο δον Κιντίν εγκαταλείπει τη μικρή έξω απ' την παράγκα ενός μεθύστακα κι αλλάζει επάγγελμα και χαρακτήρα: γίνεται ιδιοκτήτης ενός κέντρου διασκέδασης και συμπεριφέρεται σε όλους τυραννικά. Η Μάρτα, στο μεταξύ, έχει μεγαλώσει κι έχει γίνει μια πανέμορφη κοπέλα. Μετά από έναν καβγά με το μεθύστακα «πατέρα» της, τον εγκαταλείπει για να παντρευτεί τον εραστή της, Πάκο. Η ετοιμοθάνατη Μαρία φωνάζει για τελευταία φορά κοντά της τον δον Κιντίν και τον πείθει ότι η Μάρτα είναι κόρη του. Εκείνος πηγαίνει με δυο μπράβους του να την αναζητήσει, αλλά τα ίχνη της έχουν χαθεί. Η τύχη φέρνει το ζεύγος Μάρτα-Πάκο σ' ένα εστιατόριο όπου γευματίζει ο δον Κιντίν, αλλά φιλονικούν μαζί του, εξαιτίας του άξεστου χαρακτήρα του. Ο δον Κιντίν αποπειρά-

ται να σκοτώσει τον Πάκο, αλλά πληροφορείται έγκαιρα ότι είναι γαμπρός του. Όλοι είναι τώρα ευτυχισμένοι, εκτός από τον δον Κιντίν που συνεχίζει να γκρινιάζει, γιατί βιάζεται να κρατήσει το εγγόνι του στην αγκαλιά του!

Μια γυναίκα χωρίς αγάπη Una mujer sin amor (1951)

Σενάριο: Jaime Salvador, Rodolfo Usigli, βασ. στο μυθιστόρημα Pierre et Jean του Guy de Maupassant. Φωτογραφία: Raúl Martínez Solares. Μουσική: Raul Lavista. Ηθοποιοί: Rosario Granados, Julio Villareal, Tito Junco, Jaime Calpe. Μεξικό. Διάρκεια: 90 λεπτά. Ασπρόμαυρη.

Ο δον Κάρλος Μοντέρο, ηλικιωμένος αντικέρ που έχει παντρευτεί την πολύ μικρότερή του Ροσάριο, τιμωρεί αυστηρά το γιο του, Καρλίτος. Ο μικρός το σκάει από το σπίτι, αλλά τον βρίσκει ο μηχανικός Χούλιο που, έτσι, γίνεται ένας καλός οικογενειακός φίλος των Μοντέρο και, σύντομα, εραστής της Ροσάριο. Ο Χούλιο ζητά από την ερωμένη του να εγκαταλείψει το σύζυγό της, αλλά εκείνη δεν δέχεται, επειδή ο δον Κάρλος είναι άρρωστος. 25 χρόνια αργότερα, παρακολουθούμε την αποφοίτηση από την Ιατρική Σχολή του Μιγκέλ, του μικρότερου γιου της Ροσάριο. Ο μεγάλος αδελφός του, Κάρλος, δουλεύει ήδη ως γιατρός και επιθυμεί ν' ανοίξει μια ιδιωτική κλινική, αλλά δεν έχει τους οικονομικούς πόρους. Ο Μιγκέλ κληρονομεί ένα τεράστιο ποσό από τον μακαρίτη Χούλιο, κάτι που προκαλεί τη ζήλια του Κάρλος (πόσο μάλλον που ο Μιγκέλ παντρεύεται μια γυναίκα με την οποία είναι κι αυτός ερωτευμένος), αλλά και εύγλωττα ερωτηματικά για τη σχέση της μητέρας του με τον μακαρίτη. Ο Κάρλος συμπεριφέρεται εχθρικά στη μητέρα του κι έρχεται μεθυσμένος στο γάμο του αδελφού του, όπου μιλά πικρόχολα εναντίον όλων. Ο δον Κάρλος πεθαίνει χωρίς να υποπτευθεί το οικογενειακό δράμα που παίζεται σπίτι του. Μετά την κηδεία του, τα δυο αδέλφια έρχονται σε βίαιη συμπλοκή, και η Ροσάριο αναγκάζεται ν' αποκαλύψει την αλήθεια: ο Μιγκέλ είναι γιος του Χούλιο. Αργότερα, στο σπίτι, μόνη, βγάζει από ένα κουτί μια φωτογραφία του μοναδικού ανθρώπου που αγάπησε, και την τοποθετεί πάνω στο τζάκι.

Ανέβασμα στον ουρανό La subida al cielo (1951)

Σενάριο: Juan de la Cabada, Manuel Altolaguirre, Luis Buñuel, Lilla Solano Galeana. Φωτογραφία: Alex Phillips. Μουσική: Gustavo Pittaluga (τραγούδι του Agustín Jiménez «La Samarqueña»). Ηθοποιοί: Lilla Prado, Esteban Márquez, Carmen González, Luis Aceves Castañeda. Μεξικό. Διάρκεια: 85 λεπτά. Ασπρόμαυρη.

Ο νιόπαντρος Ολιβέριο ετοιμάζεται να περάσει την πρώτη νύχτα του γάμου του με τη γυναίκα του, όταν πληροφορείται ότι η μητέρα του είναι ετοιμοθάνατη. Σύμφωνα με την επιθυμία της, πρέπει να πάει στην πόλη και να βρει ένα φίλο συμβολαιογράφο για να επικυρώσει μια νέα διαθήκη, η οποία προστατεύει τον Ολιβέριο από τα αδηφάγα σχέδια των αδελφών του. Το ταξίδι είναι γεμάτο απρόσμενα περιστατικά και διαρκεί δύο μέρες. Μια όμορφη συνταξιδιώτισσα, η Ρακέλ, σαγηνεύει τον Ολιβέριο και κάνει έρωτα μαζί του σ' ένα μέρος που ονομάζεται «Ανέβασμα στον Ουρανό». Ένας βουλευτής γιουκαϊζεται σε χωριό της περιφέρειάς του. Μια έγκυος γεννά στη διάρκεια του ταξιδιού. Αργότερα, οι επιβάτες τού λεωφορείου (που μεταφέρει το φέρετρο ενός νεκρού κοριτσιού) συμμετέχουν σε μια γιορτή σ' ένα κτήμα. Όταν ο Ολιβέριο επιστρέφει στο χωριό, η μητέρα του έχει πεθάνει. Όμως εκείνος βάζει το αποτύπωμά της στη διαθήκη και την επικυρώνει. Τώρα, μπορεί επιτέλους να ολοκληρώσει τη γαμήλια νύχτα!

Το κτήνος/El bruto (1952)

Σενάριο: Luis Buñuel, Luis Alcoriza. Φωτογραφία: Agustín Jiménez. Μουσική: Raul Lavista. Ηθοποιοί: Pedro Armendáriz, Katy Jurado, Rosita Arenas, Andrés Soler, Roberto Meyer. Μεξικό. Διάρκεια: 83 λεπτά. Ασπρόμαυρη.

Ο Καμπρέρα, ιδιοκτήτης ενός ακινήτου σε φτωχική συνοικία, θέλει να διώξει τους ενοίκους και, για να τους τρομοκρατήσει, προσλαμβάνει τον Πέδρο («Το κτήνος»), εργάτη στα σφαγεία, ο οποίος δεν μπορεί να ελέγξει την τεράστια μυϊκή του δύναμη. Το «Κτήνος» χτυπάει τον ηλικιωμένο δον Καρμέλο, που είναι εκπρόσωπος των ενοικιαστών, και, χωρίς να το θέλει, τον σκοτώνει. Μετακομίζει σε μια αποθήκη, στο σπίτι του Καμπρέρα, όπου τον φλερτάρει η Παλόμα, η νεαρή σύζυγος του αφεντικού του. Κυνηγημένος από τους κατοίκους της συνοικίας, που τον αναγνώρισαν ως το δολοφόνο του δον Καρμέλο, βρίσκει καταφύγιο στο σπίτι της Μέτσε, η οποία δεν είναι άλλη από την κόρη του δολοφονημένου. Ο Πέδρο την ερωτεύεται και εγκαταλείπει την Παλόμα, η οποία, θιγμένη, αποκαλύπτει στη Μέτσε ποιος σκότωσε τον πατέρα της, ενώ λέει ψέματα στο σύζυγό της ότι το «Κτήνος» αποπειράθηκε να τη βιάσει. Ο Πέδρο έρχεται στα χέρια με τον Καμπρέρα και τον σκοτώνει, σταματώντας έτσι τη διαδικασία της έξωσης. Κυνηγημένος, πέφτει νεκρός από τις σφαίρες της αστυνομίας που την έχει καλέσει η Παλόμα.

[...] Δε συμπαθώ καθόλου το κτηνώδες. Ούτε επιδοκίμαζω το είδος της βίας που ασκεί. Δεν έχει καμιά σχέση με αυτό που περιγράφει ο Sade στα μυθιστορηματά του (είναι αλήθεια ότι είμαι «σαδικός» και όχι σαδιστής. Το «Κτήνος» δε σκοτώνει από ιδεολογία, αλλά επειδή τον διέταξε το αφεντικό του.

Ροβινσών Κρούσος Las aventuras de Robinson Crusoe (1952)

Σενάριο: Luis Buñuel, Philip Ansel Roll, βασ. στο μυθιστόρημα του Daniel Defoe. Φωτογραφία: Alex Phillips. Μουσική: Luis Hernández Breton, Anthony Collins. Ηθοποιοί: Dan O'Herlihy, Jaime Fernández, Felipe de Alba, Chel López, Jose Chávez, Emilio Garibay. Μεξικό-ΗΠΑ. Διάρκεια: 89 λεπτά. Έγχρωμη.

Ο δουλέμπορος Ροβινσών Κρούσος ναυαγεί σ' ένα ερημικό νησί, όπου οργανώνει τη ζωή του για να επιβιώσει: κυνήγι, κατασκευή μιας καλύβας και διαφόρων χρήσιμων οργάνων, καλλιέργεια της γης, ανάγνωση της Βίβλου κ.λπ. Μια μέρα, σώζει έναν ιθαγενή που τον κυνηγούσε μια φυλή κανιβάλων, τον ονομάζει Παρασκευά, τον κάνει υπηρέτη του και τον μπει στις αξίες του αγγλοσαξονικού πολιτισμού και του χριστιανισμού. Σιγά σιγά, μια φυλή αναπτύσσεται ανάμεσα στους δύο άνδρες, που ξεπερνά το επίπεδο της σχέσης υπηρέτη-αφέντη. Όταν πειρατές αποβιβάζουν στο νησί τα μέλη του πληρώματος ενός πλοίου για να τους σκοτώσουν, ο Ροβινσώνας και ο Παρασκευά τους ελευθερώνουν και φεύγουν με το καράβι τους προς τον πολιτισμένο κόσμο.

[...] Είναι αλήθεια ότι το μυθιστόρημα του Defoe δε «μου λέει τίποτα», αν και βρίσκω ενδιαφέρουσα την περίπτωση του Ροβινσώνα: το ναυάγιο, η επιβίωση στο νησί, η μάχη με τη φύση, η μοναξιά, η εμφάνιση ενός άλλου ανθρώπου, ενός άγριου...

Ελ/Ει (1952)

Σενάριο: Luis Buñuel, Luis Alcoriza, βασ. στο ομότιτλο μυθιστόρημα της Mercedes Pinto. Φωτογραφία: Gabriel Figueroa. Μουσική: Luis Hernández Breton. Ηθοποιοί: Arturo de Córdova, Della Garcés, Luis Beristáin, Manuel Dondé. Μεξικό. Διάρκεια: 100 λεπτά. Ασπρόμαυρη.

Ο πλούσιος Φρανσίσκο Γαλβάν, πρότυπο ηθικού ανθρώπου και ευπατρίδη, παρίσταται σε θρησκευτική τελετή νίψης των ποδιών τη Μεγάλη Πέμπτη. Βλέπει τον ιερέα να φιλά το πόδι ενός εφήβου, κι ύστερα το βλέμμα του κατευθύνεται προς τα πόδια των πιστών, ανάμεσα στα οποία ξεχωρίζει εκείνα της Γκλόρια. Ακολουθεί τη νεαρή γυναίκα, αλλά τη χάνει. Όταν την ξαναβρίσκει στην αγκαλιά του Ραούλ, ενός φίλου του, μηχανικού, τον προσκαλεί σε δείπνο στο σπίτι του μαζί με την αρραβωνιαστικιά του, με σκοπό να την αποπλανήσει, και το πετυχαίνει. Η Γκλόρια αφήνει τον Ραούλ και παντρεύεται τον Φρανσίσκο, αλλά η ζωή της γίνεται κόλαση εξαιτίας της

ζήλιας και άλλων έμμονων ιδεών που κατατράχουν τον ψυχωτικό σύζυγό της. Τελικά, ξαναβρίσκει τον Ραούλ, του αφηγείται τα πάθη της κι αποφασίζει να φύγει μαζί του. Ο Φρανσίσκο αποτρελαίνεται, αναζητά την Γκλόρια μέσα σε μια εκκλησία, κι όταν νομίζει ότι το εκκλησίασμα τον κοροϊδεύει, επιτίθεται στον ιερέα.

[...] Ίσως είναι η ταινία με τα περισσότερα πράγματα από μένα. Ναι· υπάρχει κάτι δικό μου στον Φρανσίσκο. Για παράδειγμα, αυτό που αισθάνεται όταν βλέπει τους ανθρώπους από ψηλά, σαν μυρμήγκια, και λέει: «Θα ήθελα να 'μαι Θεός για να τους λιώσω...»

Ανεμοδαρμένα Ύψη Abismos de pasión (1953)

Σενάριο: Luis Buñuel, Julio Alejandro, Arduino Maiuri, βασ. στο ομότιτλο μυθιστόρημα της Emily Brontë. Φωτογραφία: Agustín Jiménez. Μουσική: Raoul Lavista και αποσπάσματα από την όπερα Τριστάνος και Ιζόλδη του Wagner. Ηθοποιοί: Jorge Mistral, Irasema Dilián, Ernesto Alonso, Lillia Prado, Luis Aceves Castaneda, Jaime Gonzales. Μεξικό. Διάρκεια: 90 λεπτά. Ασπρόμαυρη.

Ο Αλεχάντρο, πρώην υπηρέτης που μεγάλωσε μέσα στην ταπείνωση και τους εξευτελισμούς, επιστρέφει πλούσιος πια στα παιδικά του μέρη, για να συναντήσει την παλιά αγαπημένη του, Καταλίνα. Εκείνη, όμως, έχει παντρευτεί τον Εδουάρδο, ιδιοκτήτη μιας χασιέντα, από τον οποίο περιμένει παιδί. Ο παλιός έρως ξαναφουντώνει ανάμεσά τους, αλλά η Καταλίνα δεν δέχεται να παρατήσει τον σύζυγό της. Ο Αλεχάντρο, για να εκδικηθεί, κλέβει και παντρεύεται την Ισάβελ, αδελφή του Εδουάρδο, στην οποία συμπεριφέρεται χειρότερα κι από ζωό. Εγκαθίσταται μαζί της στο ερειπωμένο σπίτι του Ρικάρντο, αλκοολικού αδελφού της Καταλίνα, ο οποίος έχει χάσει την περιουσία του στα χαρτιά. Η Καταλίνα αρρωσταίνει, κι ο Αλεχάντρο την επισκέπτεται για τελευταία φορά. Όταν πληροφορείται ότι πέθανε πάνω στη γέννα, τρελαίνεται και προσπαθεί ν' ανοίξει τον τάφο της για ν' αγκαλιάσει το πτώμα της. Ο Ρικάρντο, που τον έχει παρακολουθήσει, βρίσκει το θάρρος να τον πυροβολήσει, κι ο Αλεχάντρο πεθαίνει πάνω στο μνήμα της Καταλίνα, για να συναντηθεί μαζί της στον άλλο κόσμο.

[...] Έφυγα για την Ευρώπη αφού μόνταρα την ταινία, λέγοντάς τους ότι θα 'ταν καλό να βάλουν μουσική του Wagner. Ο Dancigers (παραγωγός) το πήρε κατά γράμμα κι έβαλε Wagner παντού, ακόμα και σε πλάνα που ένας πίνει τον καφέ του.

Το κλεμένο τραμ La ilusión viaja en tranvía (1953)

Σενάριο: Mauricio de la Serna, José Revueltas, Luis Alcoriza, Juan de la Cabada, Luis Buñuel, βασ. σ' ένα διήγημα του Mauricio de la Serna. Φωτογραφία: Raúl Martínez Solares. Μουσική: Luis Hernández Breton. Ηθοποιοί: Lillia Prado, Carlos Navarro, Fernando Soto «Mantequilla». Μεξικό. Διάρκεια: 82 λεπτά. Ασπρόμαυρη.

Ο Χουάν και ο Ταράκας πληροφορούνται μετά λύπης ότι το τραμ 133 στο οποίο έχουν δουλέψει πολλά χρόνια ως, αντιστοιχώς, οδηγός και εισπράκτορας, πρόκειται να αποσυρθεί από την κυκλοφορία. Στη διάρκεια ενός πανηγυριού, παίρνουν μέρος σε μια γκροτέσκα θεατρική παράσταση με θέμα τους Πρωτόπλαστους, κι ύστερα, μεθυσμένοι, μπαίνουν στο τραμ για μια τελευταία νυχτερινή βόλτα. Ο κόσμος, όμως, νομίζει ότι πρόκειται για κανονική διαδρομή, κι έτσι αναγκάζονται να πάρουν τους πιο απίθανους επιβάτες: εργάτες των σφαγείων που κουβαλούν κομμάτια κρέας, δύο «θεούσες», κάποιους μα-

θητές. Το πρώι, ένας συνταξιούχος ελεγκτής καταλαβαίνει ότι κάτι δεν πάει καλά, και ειδοποιεί τη διεύθυνση. Ευτυχώς, όμως, οι δυο ήρωες έχουν προλάβει να βάλουν το τραμ στο αμαξοστάσιο, ενώ, στο μεταξύ, ένα ειδύλλιο έχει αναπτυχθεί ανάμεσα στον Χουάν και τη Λουίτα, την αδελφή του Ταράκας.

Το ποτάμι και ο θάνατος El río y la muerte (1954)

Σενάριο: Luis Buñuel, Luis Alcoriza, βασ. στο μυθιστόρημα Muro blanco sobre roca negra του Miguel Alvarez Acosta. Φωτογραφία: Raúl Martínez Solares. Μουσική: Raúl Lavista. Ηθοποιοί: Columba Domínguez, Miguel Torruco, Joaquín Cordero, Jaime Fernández, Victor Alcocer. Μεξικό. Διάρκεια: 82 λεπτά. Ασπρόμαυρη.

Ο Χεράρδο Ανγκιάνο, νεαρός γιατρός απ' το χωριό Σάντα Βιβιάνα, προτιμά να ζει στην πόλη, επειδή μισεί τα βάρβαρα έθιμα του τόπου του και, κυρίως, εκείνο της βεντέτας. Μια μέρα, όμως, δέχεται την επίσκεψη του Ρόμουλο Μεντσάκα, ο οποίος τον χαστουκίζει και τον προκαλεί σε μονομαχία. Μια παλιά βεντέτα χωρίζει τις οικογένειες των δυο νέων. Ο Φελίπε Ανγκιάνο, πατέρας του Χεράρδο, αναγκάστηκε στο παρελθόν να σκοτώσει τον Φιλόγονιο Μεντσάκα και να καταφύγει στην έρημο. Επέστρεψε, όμως, κρυφά στο χωριό για να παντρευτεί τη μηνηστή του, Μερσέδες, αλλά σκοτώθηκε από τον Πόλο Μεντσάκα. Ο Χεράρδο επιστρέφει στο χωριό, και παρ' όλο που οι πάντες, συμπεριλαμβανομένης και της μητέρας του, περιμένουν να εκδικηθεί το θάνατο του Φελίπε, εκείνος αρνείται ν' αντιμετωπίσει ένοπλος τον Ρόμουλο. Οι δυο εχθροί συμφιλιώνονται, κι ο Ρόμουλο αποφασίζει να εγκατασταθεί κι αυτός στην πόλη, για να ξεφύγει από τον κύκλο της βίας.

Η εγκληματική ζωή του Αρτσιμπάλντο δε λα Κρους Ensayo de un crimen (1955)

Σενάριο: Luis Buñuel, Eduardo Ugarte, βασ. στο ομότιτλο μυθιστόρημα του Rodolfo Usigli. Φωτογραφία: Agustín Jiménez. Μουσική: Jorge Pérez. Ηθοποιοί: Ernesto Alonso, Miroslava Stern, Rita Macedo, Ariadna Welter, Rodolfo Landa, Andrea Palma. Μεξικό. Διάρκεια: 90 λεπτά. Ασπρόμαυρη.

Όταν ο Αρτσιμπάλντο ήταν παιδί, η μητέρα του του δώρισε ένα μουσικό κουτί που, σύμφωνα μ' ένα παραμύθι, είχε μαγικές ιδιότητες κι εκπλήρωνε κάθε ευχή θανάτου. Ο μικρός εύχεται να πεθάνει η γκούβερνάντα του, κι εκείνη πέφτει νεκρή από μια αδέσποτη σφαίρα, κάτι που κάνει τον Αρτσιμπάλντο να πιστέψει στην παντοδυναμία των επιθυμιών του. Ενήλικος πλέον, ξαναβρίσκει το μουσικό κουτί σ' ένα παλαιοπωλείο και το αγοράζει για ν' αφοσιωθεί στην «κλίση» του προς το έγκλημα. Όμως τα υποψήφια θύματά του (μια πόρνη, μια καλόγρια) πεθαίνουν από άλλες αιτίες. Το ίδιο συμβαίνει και με την Καρλότα: ενώ ο Αρτσιμπάλντο θέλει να τη σκοτώσει, για λόγους ζηλοτυπίας, μετά το γάμο τους, τον προλαβαίνει ο πρώην εραστής της. Εντυπωσιασμένος από την ομορφιά της Λαβίνια, μιας ξεναγού, ο Αρτσιμπάλντο θέλει να την κάψει στην πυρά ως νέα Ζαν ντ' Αρκ, αλλά το μόνο που καταφέρνει, είναι να ρίξει στη φωτιά το ομοίωμά της. Ομολογεί τα πάντα στην αστυνομία, αλλά κανείς δεν τον παίρνει στα σοβαρά.

[...] Ο Αρτσιμπάλντο δεν είναι ψυχοπαθής, αλλά ένα άτομο με συνεχείς αποτυχίες. Ποθεί να σκοτώσει, αλλά κάποιος τον προλαβαίνει, ή τα θύματα πεθαίνουν πριν. Είναι ένας αρκετά λογικός άνθρωπος, αλλά θέλει να εκπληρώσει το όνειρό του, την έμμονη ιδέα του, όπως άλλοι θέλουν να σκαρφωθούν στις Άλπεις.

Αυτό λέγεται αυγή

Cela s'appelle l'aurore (1955)

Σενάριο: Luis Buñuel, Jean Ferry, βασ. στο ομότιτλο μυθιστόρημα του Emmanuel Roblès. Φωτογραφία: Robert Le Febvre. Μουσική: Joseph Cosma. Ηθοποιοί: Georges Marchal, Lucia Bosè, Gianni Esposito, Julien Bertheau, Nelly Borgeaud. Γαλλία-Ιταλία. Διάρκεια: 108 λεπτά. Ασπρόμαυρη.

Σ' ένα νησί της Μεσογείου, ο γιατρός Βαλέριο προσφέρει σχεδόν δωρεάν τις υπηρεσίες του στους χωρικούς, αλλά η σύζυγός του, Άντζελα, δεν μπορεί να υποφέρει τη μονοτονία της επαρχίας, και τον παρακαλεί συνεχώς να εγκατασταθούν στη Νίκαια. Υποφέροντας από τα νεύρα της, φεύγει για να επισκεφθεί τους δικούς της, και στο διάστημα αυτό ο Βαλέριο γνωρίζεται κι ερωτεύεται με πάθος την Κλάρα, μια όμορφη χήρα που έχει έρθει για επίσκεψη στο νησί. Ο Σάντρο, ένας εργάτης που συνδέεται φιλικά με τον Βαλέριο, τα βάζει με τον Γκορτσόνε, τον πλούτιο του νησιού, επειδή τον απολύει απ' τη δουλειά του ενόσω η γυναίκα του είναι βαριά άρρωστη. Όταν, στη διάρκεια της έξωσής, εκείνη πεθαίνει, ο Σάντρο σκοτώνει τον Γκορτσόνε και βρίσκει καταφύγιο στο σπίτι του Βαλέριο. Στο μεταξύ, η Άντζελα επιστρέφει με τον πατέρα της στο νησί, αλλά, όταν πληροφορείται την ύπαρξη του καταζητούμενου στο σπίτι, έρχεται σε οριστική ρήξη με τον Βαλέριο. Ο Σάντρο αυτοκτονεί τελικά σ' ένα δρομάκι του νησιού, κυνηγημένος απ' την αστυνομία. Ο Βαλέριο αρνείται να σφίξει το χέρι του αστυνομικού επιθεωρητή και, αγκαλιάζοντας για πρώτη φορά δημόσια την Κλάρα, φεύγει από τον τόπο της τραγωδίας συντροφιά με τρεις άλλους εργάτες.

Ο θάνατος σ' αυτόν τον κήπο

La muerte en este jardín (1956)

Σενάριο: Luis Buñuel, Raymond Queneau, Luis Alcoriza, βασ. στο μυθιστόρημα του José-André Lacour. Φωτογραφία: Jorge Stahl Jr. Μουσική: Paul Misraki. Ηθοποιοί: Simone Signoret, Georges Marchal, Charles Vanel, Michel Piccoli, Michèle Girardon, Tito Junco. Μεξικό. Διάρκεια: 97 λεπτά. Έγχρωμη.

Σε μια στρατοκρατούμενη χώρα της Λατινικής Αμερικής που δεν κατονομάζεται, οι εργάτες ενός αδαμαντωρυχείου εξεγείρονται κατά της απόφασης των Αρχών να τους διώξουν απ' το χώρο εργασίας τους, παρά τη μεσολάβηση του πατρός Λιτσάρντι. Στην εξέγερση παίρνει μέρος (άθελά του, σχεδόν) ο Καστέν, ένας ηλικιωμένος Γάλλος που ονειρεύεται ν' ανοίξει δικό του εστιατόριο στη Μασσαλία, συντροφιά με την Τζιν, μια πόρνη της περιοχής. Η τελευταία, αδιάτακτη και διεφθαρμένη, καταδίδει στις Αρχές τον Σαρκ, έναν περαστικό τυχοδιώκτη, ο οποίος συλλαμβάνεται άδικα ως ληστής Τραπεζών. Καταφέρνει, όμως, να δραπετεύσει και να βρεθεί πάνω σ' ένα πλοίο μαζί με την Τζιν, τον πατέρα Λιτσάρντι, τον Καστέν και την κωφόλαλη κόρη του, Μαρία. Κυνηγημένοι από ένα στρατιωτικό απόσπασμα, βρίσκουν καταφύγιο μέσα στη ζούγκλα, όπου αντιμετωπίζουν τις αντίξοες καιρικές συνθήκες, την πείνα, αλλά και την όξυνση των μεταξύ τους αντιθέσεων. Τα υπολείμματα ενός αεροπλάνου τους επιτρέπουν να ξαναβρούν για λίγο τις δυνάμεις και το κουράγιο τους, αλλά ο Καστέν, που στο μεταξύ έχει τρελαθεί, πυροβολεί και σκοτώνει την Τζιν και τον πατέρα Λιτσάρντι. Ο Σαρκ τον εξουδετερώνει και, μαζί με τη Μαρία, φεύγει μ' ένα μονόξυλο προς την ελευθερία.

Ναζαρέν / Nazarín (1958)

Σενάριο: Luis Buñuel, Julio Alejandro, Emilio Carballido, βασ. στο ομότιτλο μυθιστόρημα του Benito Pérez Galdós. Φωτογραφία: Gabriel Figueroa. Μουσική: Τα Τύμπανα της Κολάνδα και το τραγούδι «Dios nunca muere» του Macedonio Alcalá. Ηθοποιοί: Francisco Rabal, Marga López, Rita Macedo, Jesús Fernández, Ignacio López Tarso, Ofelia Guilmain. Μεξικό. Διάρκεια: 94 λεπτά. Ασπρόμαυρη.

Στις αρχές του αιώνα, ο νεαρός ιερέας Νασάριο ζει σε μια σφωχική πανσιόν, χωρίς να έχει δική του ενορία, εφαρμόζοντας όμως πιστά τις διδαχές του Ευαγγελίου, κυρίως σε ό,τι αφορά στην αγάπη και την αλληλεγγύη. Δίνει καταφύγιο στην πόρνη Αντάρα, η οποία καταζητείται για απόπειρα φόνου, και βοηθά πνευματικά την Μπεατρίς, απλοϊκή επαρχιωτοπούλα, η οποία αποπειράθηκε να αυτοκτονήσει όταν την εγκατέλειψε ο εραστής της, Ελ Πίντο. Η Αντάρα βάζει φωτιά στο δωμάτιο του Νασάριο (για να μη μείνουν ίχνη ότι τη φιλοξένησε) και φεύγει μαζί με την Μπεατρίς. Ο Νασάριο δέχεται επικρίσεις από την εκκλησιαστική ιεραρχία για τη στάση του, κάτι που

τον οδηγεί στην απόφαση να γίνει αναχωρητής και να ζει από ελεημοσύνες. Ζητά δουλειά σ' ένα συνεργείο του δρόμου, αλλά προκαλεί άθελά του μια διένεξη ανάμεσα στους εργάτες και τον επιστάτη. Σ' ένα χωριό ξανασυναντά την Αντάρα και την Μπεατρίς, που τον ακολουθούν, θεωρώντας τον άγιο. Όμως, σ' ένα γειτονικό χωριό που το μαστιίζει η χολέρα, ο Νασάριο αποτυγχάνει να σώσει την ψυχή μιας ετοιμοθάνατης. Ο κόσμος θεωρεί ανήθικο κι αιρετικό τον ιερέα, επειδή συνοδεύεται από δυο γυναίκες.

[...] Όταν κινηματογραφώ ένα μυθιστόρημα, αισθάνομαι πιο ελεύθερος αν δεν πρόκειται για αριστούργημα, γιατί, έτσι, κανείς δε μ' εμποδίζει να το αλλάξω και να βάλω ό,τι θέλω. Στα μεγάλα μυθιστορήματα δεσπόζει μια τελείως λογοτεχνική γλώσσα: πώς μπορείς να τη μεταφέρεις στην οθόνη;

Ο πυρετός ανεβαίνει στο Ελ Πάο

La fièvre monte à El Pao (1959)

Σενάριο: Luis Buñuel, Luis Arcoriza, Luis Sapin, Charles Dorat, Henri Castillon, βασ. στο ομότιτλο μυθιστόρημα του τελευταίου. Φωτογραφία: Gabriel Figueroa. Μουσική: Paul Misraki. Ηθοποιοί: Gérard Philipe, María Félix, Jean Servais, Victor Junco, Roberto Canedo. Γαλλία-Μεξικό. Διάρκεια: 97 λεπτά. Ασπρόμαυρη.

Σε μια φανταστική χώρα της Λατινικής Αμερικής, όπου κυβερνά ο δικτάτορας Μπαρέιρο, ένας ιδεαλιστής δικηγόρος, ο Ραμόν Βάσκες, δουλεύει ως γραμματέας του Βάργκας, κυβερνήτη του νησιού Ελ Πάο, που είναι στην πραγματικότητα ένα απέραντο κάτεργο για πολιτικούς κρατούμενους και φυλακισμένους του κοινού ποινικού δικαίου. Ο Βάσκες είναι ερωτευμένος με την Ινιές, σύζυγο του Βάργκας, η οποία γίνεται ερωμένη του όταν ο άντρας της δολοφονείται. Ο νέος κυβερνήτης, Γκουάλ, είναι ένας αδιάτακτος δολοπλόκος, που δε διστάζει να εκβιάσει την Ινιές ότι θα συλλάβει τον Ραμόν αν δεν γίνει δική του. Εκείνη αποπειράται στην αρχή να τον σκοτώσει, αλλά στη συνέχεια γίνεται ερωμένη του, μόνο και μόνο για να τον ξεγελάσει και να τον απομακρύνει απ' το νησί. Στη διάρκεια της απουσίας του, ξεσπά εξέγερση κρατούμενων, την οποία και καταστέλλει ο Ραμόν με την ιδιότητα του υπευθύνου ασφαλείας του νησιού. Συλλαμβάνει τον Γκουάλ, ο οποίος αυτοκτονεί στο κελί του. Το τίμημα της εξέγερσης είναι πικρό, κι ανάμεσα στους νεκρούς βρίσκεται ο καθηγητής Κάρδενας, τον οποίο ο Ραμόν είχε ως ίνδαλμά του. Ο δικτάτορας Μπαρέιρο διορίζει τον Ραμόν νέο κυβερνήτη του Ελ Πάο, αλλά του ζητά να θυσιάσει την Ινιές στο βωμό των πολιτικών σκοπιμοτήτων.

Το Κορίτσι / The young one (1960)

Σενάριο: Luis Buñuel, H.B. Addis, βασ. στο διήγημα του Peter Mathiesen *Travelling Man*. Φωτογραφία: Gabriel Figueroa. Μουσική: Jesús Zarzosa. Τραγούδι: «Sinner Man» του Leon Bibb. Ηθοποιοί: Zachary Scott, Kay Meersman, Bernie Hamilton, Graham Denton, Claudio Brook. ΗΠΑ-Μεξικό. Διάρκεια: 95 λεπτά. Ασπρόμαυρη.

Ο Τράβερς, ένας μαύρος που κατηγορείται άδικα για βιασμό, καταφεύγει σ' ένα νησί του Νότου, όπου ζει ο θηροφύλακας Μίλερ και η 14χρονη Γιούι, εγγονή του προηγούμενου θηροφύλακα που μόλις πέθανε. Η νεαρή δίνει τροφή και εφόδια στον Τράβερς, κάτι που προκαλεί την οργή του Μίλερ, ο οποίος καταδιώκει τον μαύρο και τον πυροβολεί, πιστεύοντας ότι τον σκότωσε. Ο Τράβερς, όμως, γλιτώνει και εμφανίζεται ένοπλος στην καλύβα του Μίλερ, με τον οποίο τελικά συνάπτει ένα είδος ανακωχής. Το ίδιο βράδυ, ο Μίλερ αποπλανεί την Γιούι. Τα πράγματα περιπλέκονται όταν καταφθάνει στο νησί ένας πάστορας για να οδηγήσει την 14χρονη σε Καθολικό σχολείο στην πόλη, καθώς και ο επισιτιστής Τζάκσον, ο οποίος πληροφορείται την ύπαρξη του Τράβερς και, μαζί με τον Μίλερ, βγαίνει να τον κυνηγήσει. Ο Τράβερς συλλαμβάνεται, κι όλα δείχνουν ότι ο Τζάκσον και ο Μίλερ θέλουν να τον εκτελέσουν επιτόπου. Την τελευταία στιγμή, όμως, επεμβαίνει ο πάστορας κι εκβιάζει τον Μίλερ ότι, αν δεν αφήσει ελεύθερο τον Τράβερς, θα τον καταγγείλει για αποπλάνηση ανηλίκου, μια και η 14χρονη παιδούλα-γυναίκα τού αποκάλυψε με φυσική αθωότητα τι ακριβώς είχε συμβεί. Τελικά, ο Τράβερς καταφέρνει να φύγει με τη βάρκα που τόσον καιρό προσπαθούσε να επισκευάσει, ενώ ο πάστορας παίρνει τη Γιούι μακριά από τον Μίλερ.

Βιριδιάνα / Viridiana (1961)

Σενάριο: Luis Buñuel, Julio Alejandro. Φωτογραφία: José Fernández Aguayo. Ηθοποιοί: Silvia Pinal, Fernando Rey, Francisco Rabal, Margarita Lozano, Victoria Zinny, Teresa Rabal, José Calvo. Μεξικό-Ισπανία. Διάρκεια: 90 λεπτά. Ασπρόμαυρη.

Η δόκιμη μοναχή Βιριδιάνα, κατ' επιθυμία της ηγουμένης, έρχεται να επισκεφθεί τον θείο της, δον Χάιμε, έναν χήρο ιδαλγό, ο οποίος μετά το θάνατο της γυναίκας του ζει αποτραβηγμένος στο κτήμα του, συντροφιά με την υπηρέτρια Ραμόνα, την κόρη της, Ρίτα, και το γερο-Μόντσο. Θαμπωμένος από την ομορφιά της ανιψιάς του, η οποία του θυμίζει τη γυναίκα του, ο δον Χάιμε προσπαθεί μάταια να την πείσει να μείνει κοντά του. Πριν την αναχώρησή της για το μοναστήρι, η Βιριδιάνα δέχεται να εκπληρώσει ένα καπρίτσιο του θείου της και να φορέσει το νυφικό της μακαρίτισσας. Με τη βοήθεια της Ραμόνα, ο δον Χάιμε δίνει υπνωτικό στη Βιριδιάνα, αλλά δεν τολμά να την κάνει δική του. Αυτοκτονεί, αφήνοντας την περιουσία του στη Βιριδιάνα και το γιο του, Χόρχε, ο οποίος έρχεται στο κτήμα μαζί με την ερωμένη του, Λουθία. Η Βιριδιάνα εγκαταλείπει τη μοναστική ζωή κι αποφασίζει να εγκατασταθεί στο μέρος που της ανήκει. Θέλοντας να εφαρμόσει τις αρχές της χριστιανικής ελεημοσύνης, μετατρέπει το σπίτι σε άσυλο για φτωχούς, άρρωστους και ζητιάνους, κάτι που προκαλεί τα ειρωνικά σχόλια του Χόρχε. Ο τελευταίος διώχνει τη Λουθία και τα φτιάχνει με τη Ραμόνα. Εκμεταλλευόμενοι την απουσία των κυρίων, οι ζητιάνοι οργανώνουν ένα δείπνο στο σπίτι που ξεφεύγει από κάθε έλεγχο.

[...] Η αρχική ιδέα του σεναρίου ξεκινά από μια παιδική ή εφηβική ανάμνηση. Εκείνη την εποχή με γοήτευε πολύ η βασίλισσα της Ισπανίας Βικτωρία Ευγενία, η οποία ήταν μια όμορφη ξανθομάλλα. Μια από τις πολλές φαντασιώσεις μου μαζί της ήταν ότι έμπαινε κρυφά στο δωμάτιό της κι έβαζε ναρκωτικό στο γάλα της. Η βασίλισσα έπινε το γάλα, γδυνόταν κι έπεφτε να κοιμηθεί. Τότε την πλησίαζα και την αγκάλιαζα.

Ο εξολοθρευτής άγγελος

El angel exterminador (1962)

Σενάριο: Luis Buñuel, Luis Alcoriza. Φωτογραφία: Gabriel Figueroa. Ηθοποιοί: Silvia Pinal, Enrique Rambal, Jacqueline Andere, José Baviera, Augusto Benedicto. Μεξικό. Διάρκεια: 93 λεπτά. Ασπρόμαυρη.

Μετά από μια παράσταση στην όπερα, διάφορα μέλη της καλής κοινωνίας έρχονται για δείπνο στην αριστοκρατική κατοικία των Νόμπιλε. Για ανεξήγητους λόγους, το υπηρετικό προσωπικό εγκαταλείπει το σπίτι, μ' εξαίρεση τον αρχιθαλαμηπόλο, Χούλιο. Μετά το δείπνο και το ρεσιτάλ πιάνου της Μπλάνκα, οι προσκεκλημένοι ετοιμάζονται να φύγουν, αλλά, για επίσης ανεξήγητους λόγους, κανείς δεν μπορεί να βγει από το δωμάτιο. Κουρασμένοι όπως είναι, κοιμούνται στο πάτωμα ή στις πολυθρόνες. Το πρωί, το παράλογο συνεχίζεται. Κι ενώ έξω από το σπίτι συγκεντρώνονται οι Αρχές και περιεργοί, χωρίς όμως κανείς να τολμά να μπει μέσα ή να επικοινωνήσει με τους εγκλειστούς, η κατάσταση ξεφεύγει από κάθε έλεγχο. Ένας απ' τους καλεσμένους πεθαίνει, ένα ζευγάρι ερωτευμένων αυτοκτονεί, οι συνθήκες διαβίωσης, χωρίς νερό, τροφή και τουαλέτα, είναι ανυπόφορες και οδηγούν τους εγκλειστούς στην υστερία, την επιθετικότητα και τις τρελές φαντασιώσεις.

[...] Εξαρχής είχα την αίσθηση ότι ο τίτλος είχε μια μυστική σχέση με την υπόθεση, έστω κι αν δεν ήξερα ποια ακριβώς. Α posteriori δίνω την εξής ερμηνεία: στη σημερινή κοινωνία, οι άνθρωποι είναι όλο και σε μεγαλύτερη δυσαρμονία μεταξύ τους, γι' αυτό μάχονται μεταξύ τους.

Το ημερολόγιο μιας καμαριέρας Le journal d'une femme de chambre (1963)

Σενάριο: Luis Buñuel, Jean-Claude Carrière, βασ. στο μυθιστόρημα του Octave Mirbeau. Φωτογραφία: Roger Fellous. Ηθοποιοί: Jeanne Moreau, Georges Géret, Michel Piccoli, Françoise Lugagne, Muni, Jean-Claude Carrière. Γαλλία-Ιταλία. Διάρκεια: 98 λεπτά. Ασπρόμαυρη.

Δεκαετία του '20: η Σελεστίν εγκαταλείπει το κοσμικό Παρίσι κι έρχεται να δουλέψει ως καμαριέρα στην επαρχία, στο σπίτι των Μοντέιγ. Δε συμπαθεί την κυρία της, μια αυταρχική και ανέραστη γυναίκα, που συμπεριφέρεται περιφρονητικά προς όλους και, κυρίως, προς το σύζυγό της, ο οποίος, όταν δεν βγαίνει για κυνήγι, ρίχνεται στις υπερέρτιες. Ο ηλικιωμένος πατέρας της κυρίας Μοντέιγ είναι ένας φετιχιστής που συλλέγει μπουτινία και ηδονίζεται να τα νυαλίζει και να τα φορά στα πόδια των υπηρετριών. Η Σελεστίν, ενώ έχει πάρει την απόφαση να φύγει, αλλάζει γνώμη όταν πληροφορείται το βιασμό και τη δολοφονία ενός μικρού κοριτσιού στο δάσος. Οι υποψίες της πέφτουν στον επιστάτη Ζοζέφ, έναν άξεστο «ακροδεξιό», τον οποίο και σαγηνεύει με σκοπό να μαζέψει ενοχοποιητικά στοιχεία. Τελικά, τον καταδίδει στην αστυνομία, αλλά ο Ζοζέφ, ελλείψει στοιχείων, αφήνεται ελεύθερος. Η Σελεστίν δέχεται την πρόταση γάμου ενός γείτονα, του συνταξιούχου λοχαγού Μοζέ, ο οποίος βρίσκεται σε συνεχή φιλονικία με τον Μοντέιγ, και γίνεται κυρία.

Ο Σίμων της ερήμου Simon del desierto (1964)

Σενάριο: Luis Buñuel, Julio Alejandro. Φωτογραφία: Gabriel Figueroa. Μουσική: Τα Τύμπανα της Κολάνδα, «Ο ύμνος των προσκυνητών» του Raúl Lavista. Ηθοποιοί: Claudio Brook, Hortensia Santoveña, Silvia Pinal, Jesús Martínez. Μεξικό. Διάρκεια: 43 λεπτά. Ασπρόμαυρη.

Το Μεσαίωνα, ο Σίμων ζει κατά το παράδειγμα του Συμεών του Στυλίτη, τρεφόμενος κυρίως με μαρούλι και έντομα. Δέχεται να κατέβει από το στυλό του, μόνο και μόνο για να πάει σ' έναν άλλο, πιο ψηλό, δώρο που του κάνει μια πλούσια οικογένεια. Θεραπεύει έναν άντρα με κομμένα χέρια, ο οποίος, μη δίνοντας καμιά σημασία στο θαύμα, ρίχνει μια ξυλιά στο παιδί του. Η μητέρα του εγκαθίσταται σε μια καλύβα δίπλα του, αλλά εκείνος είναι απασχολημένος με την ενατένισή του προς το θείο. Ο Διάβολος τον επισκέπτεται με διάφορες μορφές (μεταξύ άλλων, και με εκείνην μιας σαγηνευτικής παιδούλας), χωρίς να καταφέρει τίποτα. Ένας μοναχός προσπαθεί να τον διαβάσει, αλλά σεληνιάζεται. Ένας άλλος έρχεται να τον προειδοποιήσει για τον ερχομό των βαρβάρων. Τελικά, ο Διάβολος επιστρέφει μέσα σ' ένα τροχήλατο φέρετρο και μεταφέρει τον Σίμωνα στον σημερινό κόσμο, σε μια νεοϋρκέζικη ντισκοτέκ, όπου οι θαμώνες χορεύουν σαν δαιμονισμένοι...

Η Ωραία της Ημέρας Belle de Jour (1966)

Σενάριο: Luis Buñuel, Jean-Claude Carrière, βασ. στο ομότιτλο μυθιστόρημα του Joseph Kessel. Φωτογραφία: Sacha Vierny. Ηθοποιοί: Catherine Deneuve, Jean Sorel, Michel Piccoli, Geneviève Page, Francisco Rabal, Pierre Clémenti, Françoise Fabian. Γαλλία-Ιταλία. Διάρκεια: 95 λεπτά. Έγχρωμη.

Η Σεβερίν, η όμορφη, αλλά ψυχρή ερωτικά, σύζυγος του Πιερ, ενός επιτυχημένου γιατρού, βρίσκει διέξοδο στις φαντασιώσεις της, όπου υποβάλλει τον εαυτό της σε ερωτικές ταπεινώσεις και άλλα σεξουαλικά βίτσια. Ο Ισόν, ένας κυνικός φίλος του Πιερ, την πληροφορεί για την ύπαρξη οίκων ανοχής όπου ευπόληπτες σύζυγοι αστικών οικογενειών δουλεύουν ευκαιριακά. Η Σεβερίν πηγαίνει στο μπορντέλο της Μαντάμ Αναίς και πιάνει δουλειά καθημερινά στις τρεις το απόγευμα, όπου, με το ψευδώνυμο «Η Ωραία της Ημέρας», δεν αργεί να γίνει η πόρνη με τη μεγαλύτερη ζήτηση. Ανάμεσα στους πελάτες της είναι ένας νεκροφιλικός δούκας, ένας Ασιάτης με περίεργα γούστα και ο Μαρσέλ, ένας νεαρός γκάνγκστερ που την ερωτεύεται. Μια μέρα, την ακολουθεί μέχρι το σπίτι της και, σε μια κρίση ζήλιας, πυροβολεί τον Πιερ, ο οποίος μένει παράλυτος, ενώ ο ίδιος σκοτώνεται από την αστυνομία. Η Σεβερίν συνεχίζει τις απογευματινές δραστηριότητές της, αλλά ο Ισόν, που έχει ανακαλύψει τις δραστηριότητές της, την απειλεί ότι θα τις αποκαλύψει στον Πιερ. Δε γνωρίζουμε τι ακριβώς του λέει, αλλά ο Πιερ σηκώνεται από το αναπηρικό καροτσάκι, θεραπευμένος.

Ο γαλαξίας / La voie lactée (1969)

Σενάριο: Luis Buñuel, Jean Claude Carrière. Φωτογραφία: Christian Matras. Ηθοποιοί: Paul Frankeur, Laurent Terzieff, Alain Cuny, Edith Scob, Michel Piccoli. Γαλλία-Ιταλία. Διάρκεια: 101 λεπτά. Έγχρωμη.

Ο Πιερ και ο Ζαν είναι δύο προσκυνητές, καθ' οδόν προς τον Άγιο Ιάκωβο της Κομποστέλα. Το ταξίδι τους στο χώρο εξελίσσεται σ' ένα παράλληλο ταξίδι και στο χρόνο, που τους επιτρέπει να διατρέξουν τα μεγάλα δόγματα τα οποία άφησαν το (συχνά οδυνηρό) στίγμα τους στην ιστορία του καθολικισμού.

[...] Ήθελα να υπάρχει μια μυθιστορηματική φόρμα, όχι μια ταινία με σκετς, και γι' αυτό επινόησα τους δύο ζητιάνους που κάνουν ένα προσκύνημα ανάμεσα στο χώρο και το χρόνο, και συναντούν καθ' οδόν διάφορες αιρέσεις.

Τριστάνα / Tristana (1970)

Σενάριο: Luis Buñuel, Julio Alejandro, βασ. στο ομότιτλο μυθιστόρημα του Benito Pérez Galdós. Φωτογραφία: José F. Aguayo. Ηθοποιοί: Catherine Deneuve, Fernando Rey, Franco Nero, Lola Gaos, Jesús Fernández. Γαλλία-Ισπανία-Ιταλία. Διάρκεια: 96 λεπτά. Έγχρωμη.

Στο Τολέδο του 1929, η Τριστάνα έρχεται να μείνει, μετά το θάνατο της μητέρας της, στο σπίτι του κηδεμόνα της, δον Λόπε, ενός 60άρη αριστοκράτη, με ελευθέριες απόψεις για το σεξ, αντικληρικά και αντιεξουσιαστικά συναισθήματα, και μεγάλη απέχθεια προς την ιδέα της εργασίας. Ο δον Λόπε δεν αργεί να την κάνει δική του, παίζοντας πότε το ρόλο του κηδεμόνα και πότε του συζύγου. Παρά τις αναρχικές απόψεις του περί ελευθερίας του ατόμου, φέρεται τελείως κτητικά προς την Τριστάνα, η οποία δεν αργεί να τον μισήσει και να συνδεθεί ερωτικά με τον Οράθιο, έναν μοσέμ ζωγράφο. Φεύγει μαζί του, αλλά επιστρέφει ύστερα από δύο χρόνια, βαριά άρρωστη, με όγκο στο γόνατο. Οι γιατροί, για να τη σώσουν, της κόβουν το πόδι, κάτι που την καθιστά ουσιαστικά αιχμάλωτη του δον Λόπε.

[...] Το μόνο που μ' ενδιέφερε, ήταν το κομμένο πόδι. Παραδόξως, το ίδιο πράγμα είχε τραβήξει την προσοχή και του Hitchcock. Σ' ένα γεύμα μας, στο Χόλιγουντ, δε σταματούσε να μου λέει: «Α, το κομμένο πόδι της Τριστάνα!»

Η κρυφή γοητεία της μπουρζουαζίας Le charme discret de la bourgeoisie (1972)

Σενάριο: Luis Buñuel, Jean-Claude Carrière. Φωτογραφία: Edmond Richard. Ηθοποιοί: Fernando Rey, Paul Frankeur, Delphine Seyrig, Bulle Ogier, Jean-Pierre Cassel, Stéphane Audran, Julien Bertheau. Γαλλία-Ισπανία-Ιταλία. Διάρκεια: 95 λεπτά. Έγχρωμη.

Ο πρέσβης της Μιράντα και το ζεύγος Τεβενό έρχονται να δειπνήσουν στην οικία των Σενεσάλ, αλλά εκεί διαπιστώνουν ότι η πρόσκληση ήταν για άλλη μέρα. Πηγαίνουν να δειπνήσουν μαζί με τους Σενεσάλ σ' ένα εστιατόριο, αλλά ο θάνατος του ιδιοκτήτη, το πτώμα του οποίου κείται σε διπλανό δωμάτιο, τους αποτρέπει απ' το να καθίσουν. Το γεύμα στους Σενεσάλ αναβάλλεται για μια ακόμα φορά, όταν οι οικοδεσπότες παρατούν τους καλεσμένους για να κάνουν βιαστικά έρωτα στον κήπο. Ένας επίσκοπος ζητά από τους Σενεσάλ να δουλέψει ως κηπουρός. Η Σιμόν Τεβενό και ο πρέσβης προσπαθούν να κάνουν έρωτα, χωρίς να τα καταφέρουν. Μια νεαρή τρομοκράτισσα αποπειράται να δολοφονήσει τον πρέσβη (ο οποίος χρησιμοποιεί τη διπλωματική του ιδιότητα για να κάνει λαθρεμπόριο ναρκωτικών), αλλά εκείνος την αφοπλίζει και την παραδίδει στην αστυνομία. Ένα ακόμα γεύμα στους Σενεσάλ διακόπτεται από στρατιωτικά γυμνάσια.

Το φάντασμα της ελευθερίας Le fantôme de la liberté (1974)

Σενάριο: Luis Buñuel, Jean-Claude Carrière. Ηθοποιοί: Adriana Asti, Julien Bertheau, Jean-Claude Brialy, Monica Vitti, Adolfo Celi, Paul Frankeur, Michel Lonsdale, Michel Piccoli, Claude Piéplu. Γαλλία. Διάρκεια: 103 λεπτά. Έγχρωμη.

Στο Τολέδο, την εποχή της εισβολής των στρατευμάτων του Ναπολέοντα, ένας γάλλος δραγόνος φιλά ένα γυναικείο άγαλμα. Στη σημερινή εποχή, ένας άγνωστος σ' ένα πάρκο δίνει σ' ένα κοριτσάκι σκανδαλιστικές κάρτες, που στην πραγματικότητα απεικονίζουν αξιοθέατα του Παρισιού. Ο πατέρας του κοριτσιού, που πάσχει από αϋπνία, δέχεται τη νύχτα την επίσκεψη ζώων κι ενός ταχυδρόμου, και, την επομένη, αφηγείται αυτή την εμπειρία στο γιατρό του. Η νοσοκόμα του ιατρείου φεύγει απ' το Παρίσι για να επισκεφθεί τον ετοιμοθάνατο πατέρα της, και στο δρόμο συναντά στρατιωτικούς που κυνηγούν αλεπούδες με τανκς, καλόγερους, έναν μουσικό και μια χορεύτρια, μια ηλικιωμένη γυναίκα και τον ανιψιό της που είναι εραστής, έναν μαζοχιστή πιλοποιοί και τη σαδίστρια γυναίκα του. Αργότερα, μια οικογένεια και η αστυνομία αναζητούν ένα εξαφανισμένο κοριτσάκι, το οποίο, όμως, είναι παρόν, μπροστά τους, αλλά κανείς δεν του δίνει σημασία. Ένας ποιητής-δολοφόνος πυροβολεί από ψηλά το πλήθος, συλλαμβάνεται, καταδικάζεται σε θάνατο, αλλά αφήνεται ελεύθερος. Ένας διευθυντής της αστυνομίας που αποδεικνύεται ότι δεν είναι διευθυντής της αστυνομίας, αφηγείται αναμνήσεις από τη νεκρή αδελφή του, η οποία του τηλεφωνεί απ' τον άλλο κόσμο.

[...] Η πρώτη φράση τού Κομμουνιστικού Μανιφέστου λέει: «Ένα φάντασμα πλανάται πάνω απ' την Ευρώπη...» Όσο για μένα, βλέπω την ελευθερία σαν ένα φάντασμα που όλο προσπαθούμε να το πιάσουμε κι όλο μας ξεφεύγει, αφήνοντας στα δάχτυλά μας μια υγρασία ομίχλης...

Το σκοτεινό αντικείμενο του πόθου Cet obscur objet du desir (1977)

Σενάριο: Luis Buñuel, Jean-Claude Carrière, βασ. στο μυθιστόρημα La femme et le pantin του P. Louis. Φωτογραφία: Edmond Richard. Ηθοποιοί: Fernando Rey, Carole Bouquet, Angela Molina, Julien Bertheau, André Weber. Γαλλία-Ισπανία. Διάρκεια: 98 λεπτά. Έγχρωμη.

Ο Ματέο, ένας ευπόληπτος αστός απ' τη Σεβίλη, τσακώνεται με τη σύντροφό του, Κοντσίτα, και επιβιβάζεται στο τρένο για το Παρίσι, αφού προηγουμένως την περιλούζει με νερό. Οι συνεπιβάτες του, παραξενεμένοι από τη συμπεριφορά του, δέχονται μ' ευχαρίστηση ν' ακούσουν την ιστορία του. Ερωτευμένος τρελά με την Κοντσίτα, την οποία γνώρισε ως υπηρέτρια στο σπίτι του, της έκανε διάφορες ερωτικές προτάσεις, αλλά εκείνη έφυγε απ' το σπίτι απροειδοποίητα. Την ξαναβρίσκει σ' ένα φτωχικό σπίτι όπου μένει με τη μητέρα της, η οποία δέχεται με ευχαρίστηση όλα τα δώρα του προστάτη τους, αρκεί να ξεκουμπιστεί η κόρη της. Η Κοντσίτα τού εξομολογείται ότι είναι παρθένα, κι αυτός αδημονεί να την κάνει δική του, αλλά, ενώ η Κοντσίτα τον προκαλεί συνέχεια, αναβάλλει συνεχώς την ποθούμενη πράξη. Επιπλέον, το πάθος της για το φλαμένκο και η σχέση της μ' έναν όμορφο κιθαρίστα, κάθε άλλο παρά αρμόζουν με την εικόνα μιας παρθένου. Τελικά, η Κοντσίτα, που έχει ακολουθήσει με το ίδιο τρένο τον Ματέο, του ανταποδίδει την κίνηση, καταβρέχοντάς τον στο Παρίσι.

[...] Ίσως το αντικείμενο του πόθου για τον ήρωα είναι στην πραγματικότητα η στέρηση, η οποία διεγείρει περισσότερο απ' τον πόθο.

ΔΩΜΑΤΙΟ
Μ Ε Θ Ε Α

• CAFE - WINE BAR

Caffè Vescovi
DAL 1927

Vescovi, il caffè è un'arte
Coffee is an art

Να πίνει κανείς
8-10 espresso
ή να μην πίνει;
(ιδού το ερώτημα...!)

Να πίνει, να πίνει!
Γιατί ένα φλιτζάνι espresso, περιέχει, μαζί με όλα τα άλλα προσόντα του καφέ, μόνο το 12-15% της καφεΐνης που περιέχεται σε μια δόση καφέ, μέσα στη μηχανή. Πολλαπλασιάστε αυτό το ποσοστό επί οκτώ ή δέκα και θα καταλάβετε ότι δέκα espresso την ημέρα ισοδυναμούν σε καφεΐνη με ένα σημαντικό καφέ...

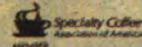

Μάθε για τον eXpresso!

Αποκλειστική διανομή για την Ελλάδα.

Accento
SOCIETÀ DI IMPORTAZIONI

ΕΔΡΑ: ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, Ι. ΔΡΑΓΟΥΝΗ 4 - ΡΟΓΚΟΤΗ 3
Τ.Κ. 546 24 - ΤΗΛ - FAX: (031) 240.842
ΑΘΗΝΑ: ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 43, ΜΑΡΟΥΣΙ, Τ.Κ. 151 24 ΤΗΛ - FAX: (01) 61.44.331

...ΤΟ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ ΣΑΣ

μόνο με
20.000 δρχ.
φοιτητές-μαθητές:
15.000 δρχ.

για τον μαγικό κόσμο του κινηματογράφου!

Αποκτήστε τώρα την **CINEKAPTA F** και εξασφαλίστε:

- **Ελεύθερη είσοδο** (με σειρά προτεραιότητας) σε όλες τις προβολές του 41ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (10-19 Νοεμβρίου 2000) εκτός των προβολών 21.00 και 23.00 στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ Ι.
- **Ελεύθερη είσοδο** σε όλες τις προβολές του 3ου Διεθνούς Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης (Μάρτιος 2001)
- **Έκπτωση** στα εισιτήρια του ΟΛΥΜΠΙΟΝ: αφιερώματα 1.000 δρχ., ταινίες Α' προβολής 1.500 δρχ.
- **25% έκπτωση** στις εκδόσεις του Φεστιβάλ

Την **CINEKAPTA F** μπορείτε να την προμηθευτείτε από τα γραφεία του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (Πλ. Αριστοτέλους 10, 6ος όροφος - 10.00 π.μ. έως 4.00 μ.μ.)